Poštnina plačana v gotovini

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din | Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal štev. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani štev. 15.393 | Ljubljana, 1. novembra 1934 | Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja | Štev. 44 Leto VI

Pomagaj si sam!

V dobi, ki je že dolgo več ne poznamo — imenovali so jo dobo konjunkture — so bili ljudje veseli. Danes, v dobi krize, je večina ljudi mrkih in potrtih.

V oni dobi so bili ljudje dobro razpoloženi, ker niso imeli skrbi, kaj bo jutri, ker so imeli dovolj denarja za vse potrebne in nepotrebne reči. V tisti dobi so denar služili na debelo. Nekateri niti vedeli niso, kako so čez noč obogateli. Potem je pa prišla reakcija. Prav za prav se ni nič drugega zgodilo, kakor da so se razmere začele vračati v stari tir, v normalno stanje. Kajpada je ta reakcija zabolela. In zato se je število veselih ljudi obupno skrčilo in na obrazih sta zavladali skrb in resnoba.

Priroda je dala človeku lep dar: dobro voljo. Nenavadno modro je uredila, da smo dobre volje, če delamo in ustvarjamo in doživljamo uspehe. Dobra volja je nagrada poštenemu in delavnemu človeku za njegov trud in za njegove uspehe. In kar ji še bolj daje ceno: ta nagrada ni na prodaj.

Po mnogih lahkih uspehih, ki smo jih dosegli v dobi konjunkture, je napočila doba težkega dela, s težavo pridobljenih uspehov. To pot so mnogi obupali. Pretežko je bilo breme za njihova šibka pleča, niso se mogli vživeti v poslovno in zasebno življenje, niso se mogli prilagoditi težkim pogojem boja za obstanek. Mnogi so postali črnogledi, namestu da bi ravno zdaj delali še z večjo vnemo in da bi se zadovoljili s polovičnim dobičkom. Ljudje so obupavali, nekateri so celo segli po orožju.

Človeško življenje je boj, težak in dolg boj. Čim sposobnejši, čim vztrajnejši so ljudje, toliko več uspeha bodo imeli, toliko bolj bodo zadovoljni s samim seboj, toliko več simpatij bo na njihovi strani. In še nekaj: življenje nas tudi uči, da se moramo marsičemu odreči.

V prejšnji številki »Družinskega tednika« smo priobčili članek o bivšem milijonarju in lastniku ladjedelnice v Braili g. Antonu Dominkoviću. Na stara leta je izgubil vse svoje milijonsko imetje in prišel malone na beraško palico. Toda mož ni obupal. Začel je iznova kot navaden pristaniški delavec z borno tedensko mezdo. Danes ima spet denar, delavce, delo in zaslužek. Danes spet daje kruha okoli 50 družinam. Nihče mu ni pomagal, pomagal si je sam. Toda imel je veliko vero vase, voljo in ljubezen do dela.

Koliko jih je, ki bi morali enako storiti! Napraviti križ čez preteklost, zavihati rokave in zgrabiti za novo delo. Seveda je treba dostikrat napraviti križ tudi čez tradicijo, treba se je marsičemu odreči, treba je delati od zgodnjega jutra pozno v nóč — a zato bi z obrazov mnogih ljudi izginila mračnost in za marsikoga bi življenje dobilo spet nov čar.

Zgled Antona Dominkovića je izredno lep in poučen. Človek mora pred njim sneti klobuk. Ta zgled je svetel primer, kaj se vse da doseči s čvrsto voljo, z delavnostjo, s skromnostjo in ljubeznijo do dela. Človek je skoraj vse življenje v prvi vrsti navezan nase, posebno v hudih časih. Ali je torej prav, da od kogarkoli pričakujemo pomoči? Od nikogar in nikjer — zanesimo se samo nase!

Toda potem moramo gledati, da se vsak dan bolj izpopolnimo v svoji izobrazbi. In še nekaj: vsak dan vstanimo z željo, da bomo boljši kakor smo bili prejšnji dan.

Haka.

Tragika prevelike lahkovernosti

Ženitni slepar jo je pognal v smrt

Lahkoverna Greta in dozdevni advokat. — Obljubil ji je ženitev in izmamil od nje denar. — Poročno kosilo brez ženina. Od sramote v smrt

Dunaj, v oktobru.

Greta Schwedova je bila iz ugledne družine. Ondan se je na vožnji v Baden seznanila v avtobusu z nekim gospodom, ki se ji je predstavil za dr. Pavla Schäferja iz Pariza. Skupaj sta šla v zdraviliško igralnico in ostala do drugega dne v Badnu. Takrat ji je pa pariški odvetnik povedal, da je čisto nepričakovano zašel v denarno stisko, ker je pri igranju mnogo izgubil. Pokazal ji je dve brzojavki, hoteč ji dokazati, da je denar zanj že na potu, težava je le z deviznimi določbami.

Greta Schwedova je možu verjela na besedo in mu brez pomislekov posodila 140 šilingov (okoli 1200 Din). Tri dni nato sta se spet dobila v Badnu. To pot ji je dr. Schäfer pokazal potrdilo o neki kavciji, ki jo je moral založiti za potovanje v Palestino. Dalje ji je pokazal pisanje neke banke, po katerem naj bi imel v njej na tekočem računu 31.000, na deviznem računu pa 104.000 mark. Greta ni prav nič dvomila, da so listine prave, in je posodila dozdevnemu odvetniku še novih 500 šilingov (okoli 4000 Din), tem rajši, ker ji je dr. Schäfer pripovedoval, da ima v Wiesbadnu lepo vilo.

Še tisti dan je dr. Schäfer lahkoverno Dunajčanko prosil za roko in dva dni nato sta se že dogovorila o vseh formalnostih glede poroke. Vršila naj bi se prejšnjo soboto na dunajskem rotovžu. Dr. Schäfer naj bi uredil vse potrebno; v ta namen mu je Greta izročila tudi vse svoje dokumente in mu dala za »razne troške« še 2000 šilingov (16.000 Din).

Toda preteklo soboto je nevesta zaman čakala svojega ženina. Ženitno kosilo je bilo naročeno in prišli so bili že vsi najožji nevestini sorodniki. Samo ženina ni bilo od nikoder...

Šele zdaj se je v mladi nevesti porodil sum. Toda najhujšega še zmerom ni hotela verjeti. Šla je na policijo, da dožene naslov svojega ženina. Slepar se je bil res vpisal pod imenom dr. Schäfer v nekem dunajskem hotelu. Šla je v hotel, toda ženina ni našla. Pustila mu je pošto, naj jo telefonsko pokliče.

Res jo je kakšno uro nato dr. Schäfer poklical in se ji opravičil, češ da mu je nenadoma postalo slabo in da zato ni mogel priti.

Toda osramočena nevesta mu zdaj ni več verjela. Poklicala je policijsko ravnateljstvo v Wiesbadnu in v svojo neizmerno grozo izvedela, da tam sploh ne poznajo nikakega dr. Schäferja.

Videč, da je nasedla nevarnemu pustolovcu, se je Greta spet vrnila v hotel in prišla ravno še o pravem času, da je videla, kako je njenega »ženina« preiskoval neki detektiv.

Ko je dr. Schäfer zagledal svojo nevesto, se je iztrgal detektivu iz rok in stekel na cesto. Toda detektiv in prevarana nevesta sta poklicala avto in začela zasledovati sleparja. Kmalu sta ga dohitela in detektiv ga je aretiral. Slepar je priznal, da sploh ni odvetnik in da mu tudi dr. Schäfer ni ime, temveč da je trgovec iz Černovic, Schächter po imenu. Priznal je tudi, da je že poročen, da ima dva otroka in da živi njegova družina v Parizu. V Avstrijo je prišel le zato, da poskusi svojo srečo v badenski igralnici. Upal je, da bo kaj priigral, da oživi svojo trgovino, obenem je pa mislil s tem denarjem vrniti tudi gospodični Schwedovi posojilo.

Prevarana nevesta je vsa strta odšla. Ko je stopala mimo trgovine, kjer je bila v službi, je videla, da je še zaprta. Trenutek je premišljala, kaj naj stori, nato je bil pa njen sklep storjen. Odhitela je po stopnicah do četrtega nadstropja, odprla okno na hodniku in se pognala v globino. Bila je na mestu mrtva. Stara je bila 35 let.

Vse pride na dan

Znanost razkrinkala umor

Skrivnostna smrt premožnega starca. — Policija pred uganko, zdravniki brez moči. — Duhovit izsledek mladega kemika

Znanost v vlogi detektiva! Evo vam enega izmed redkih primerov, ko je znanost na svojo roko razrešila uganko, ki ji naspretnejši detektivi niso prišli do dna.

Ondan so našli 85letnega Jamesa W. Pullena mrtvega v kuhinji njegovega stanovanja v Bathu pri Londonu, kjer je živel s svojo hčerko in zetom Reginaldom Hingsom, 23 letnim elektrotehnikom. Hings je prvi našel truplo svojega tasta; starec je ležal zleknjen v kuhinji na tleh, glavo je imel pa v plinskem štedilniku. Plinska pipica je bila odprta, toda ker si je bil Pullen ogrnil glavo z volneno ruto, se plin po kuhinji ni dosti razširil.

Mrtveca so pregledali policisti in zdravnik. Izvedeli so, da starček že nekaj časa ni bil več pri pravi pameti in da je zadnje čase nekaj momljal o tem, da pojde v smrt. Jasno je bilo tedaj, da gre za samomor.

Toda zdravnik je ugotovil na Pullenovem truplu sledove udarcev in precej globoko rano na zatilniku.

Čudno: kako naj se takšni sledovi skladajo s samomorom? Preiskava je dognala, da je Hings šele leto dni poročen s Pullenovo hčerjo, da nima stalne službe in da je že dva tedna po poroki poklical notarja, da je napisal oporoko za starega Pullena. Starček je vse svoje imetje zapustil svoji hčeri. Imetje ni bilo majhno; pokojnik je bil po poklicu krojač in si je v dolgih letih z varčnostjo prihranil lepe denarje.

Dalje je preiskava dognala, da je Hings takoj ko se je preselil k Pullenu, odslovil gospodinjo, ki je stregla starcu. Kmalu nato je po Pullenovem nalogu prodal njegovo posestvo v Doncingu, vredno četrt milijona v našem denarju.

Ker je bilo pa splošno znano, da starec ni več popolnoma normalen, so posegle vmes oblasti in postavile Pullenu uradnega varuha. Tako Hings ni imel več glavne besede v hiši in je bil videti nekoliko užaljen.

Policija je Hingsa zaslišala in ga obtožila umora. Toda mladi mož se je odločno zagovarjal. Rane na zatilniku pokojnega Pullena se dajo po njegovem zelo enostavno razložiti: ko je potegnil starca iz štedilnika, je najbrže v grozi in razburjenju spustil njegovo glavo na tla — odtod ta skrivnostna rana na zatilniku in sledovi udarcev.

Pri razpravi je zdravnik, ki je zdravil pokojnega Pullena, izpovedal,

da se človek, ki ni pri pravi pameti, ne more sam usmrtiti. »Človek si vzame življenje, če ima skrbi in težave,« je izjavil, »umobolen človek pa nima skrbi ne težav.«

»Vaša izjava je nelogična,« ga je zavrnil Hingsov zagovornik, »in v popolnem nasprotju z izkustvi pravniške vede.«

Tudi zdravniški izvedenec dr. Allen D. Traser je izjavil, da je po njegovi sodbi Hings nedolžen.

Tedaj je pa vstal kemijski izvedenec.

»Evo, tule vidite kri, ki sem jo vzel mrtvecu. Analiziral sem jo. Ta kri vsebuje ogljikov oksid, ki ga je umorjenec vdihal. Tole je pa kri, ki sem jo našel na Pullenovi glavi. V njej ni niti sledu ogljika. To dokazuje, da je bil starec ranjen, še preden je bila njegova glava v štedilniku.«

Hings je tedaj priznal svoj zločin in sodišče ga je obsodilo na smrt.

Dogodek na Aleksandrovki

Slika današnjega časa

Ljubljana. — Bilo je pred nekaj dnevi ob času promenade. Pršilo je kakor po navadi v tem prijetnem meglenem času. Neki gospod je šel z razpetim dežnikom po cesti, ko švigne iz neke veže k njemu majhen pobič in mu reče:

»Saj dovolite, gospod, da grem malo z vami pod dežnikom?«

»Zakaj ne!« odvrne gospod. »Kam pa greš v dežju?«

»Malo bi se sprehodil.«

»Sam? Koliko si pa star?«

»Sedem let.«

Gospod se zamisli.

»Potem bi pa bilo bolje, da bi doma ostal pri materi.«

Pa odgovori žalostno fantek: »Tako nerad sem doma, gospod. Nič več ne prenesem, da se papa in mama ves dan prepirata.«

Prve slike

o pogrebu

našega kralja

v Londonu

Rekord dunajskega časnikarja

O veličastnem pogrebu mučeniškega kralja v Beogradu so priobčili svetovni listi obširna poročila, opremljena z brzojavno sprejetimi slikami. Londonski dnevniki so dobili te slike še na dan pogreba in so še tisti večer izšle v posebnih izdajah. Kako so prišli do njih, naj vam pove junak te zgodbe sam. Njegovo poročilo je pa obenem nazorna slika težkega in napornega dela sodobnega časnikarja: ne samo da mora biti pripravljen na vse nevarnosti, ne samo da se ne sme strašiti še tako velikih denarnih žrtev — biti mora tudi umstveno zmerom na višku, prekanjen mora biti ko vrag in potrpežljiv ko Job, če hoče uspeti. In še potem je dostikrat ves trud zaman...

*

Ko sem se po končanem pogrebu z vso naglico odpeljal na beograjsko letališče, da odletim na Dunaj, se je ravno dvignil v zrak aparat mojih dveh najhujših konkurentov, fotografskih poročevalcev pariškega »Paris-Soir« in londonskega »Daily Mirror«. Čeprav je bilo moje letalo že pripravljeno za odlet in nisem smel izgubiti niti sekunde, sem vendar še v vsej naglici stekel na poštni urad in poslal na Dunaj brezžično brzojavko. Po mojih računih sta imela biti Francoz in Anglež že okoli pol treh na dunajskem letališču v Aspernu; zato sem brzojavil, da morajo biti moji ljudje že ob dveh na mestu, da brezpogojno rezervirajo vse taksije na letališču.

Ko se je moje letalo spustilo v Aspernu na zemljo, sem že zagledal svoja konkurenta. Bila sta silno razburjena. Imela sta med vožnjo pokvaro in sta morala počasneje voziti, razen tega sta slabo pristala in se jima je letalo nekoliko pokvarilo. Toda i Anglež i Francoz sta stara, izkušena tiča in se zaradi takšne »malenkostne« nesgodice nista dala spraviti iz ravnotežja. Razburilo ju je nekaj drugega.

Ko sta namreč daleč od letališča skočila iz letala, sta jadrno stekla čez polje k najbližnjemu taksiju Pred letališčem je stala nepregledna vrsta praznih avtomobilov. Hlastno sta odprla vratca in kriknila šoferju: »Glavna pošta!« Toda šofer jima je s pravo dunajsko flegmo odgovoril, da je že naročen. Enako se jima je zgodilo pri drugem, tretjem in pri vseh ostalih... Francoza je skoraj kap zadela, praktičnejši Anglež se je pa obrnil na upravitelja letališča, naj mu priskrbi kakšen zasebni avto. Zaman!

Med tem sem bil tudi jaz priletel, hitro opravil formalnosti in skočil v prvi avto. Z vso naglico je šlo proti mestu — za menoj pa nepregledna vrsta praznih avtomobilov. Šoferji so se smejali v pest. Kako tudi ne! Stvar se jim je zdela na moč zabavna, najbolj jih je pa veselilo, da se mi je posrečilo spraviti inozemca v koš.

V ateljeju so delali s polno paro. Čez deset minut je bila prva slika gotova in odpeljal sem se na glavno pošto, da pošljem slike brzojavno v London. Zdaj se nisem več bal, da bi me Anglež in Francoz prehitela. Preden bosta v mestu in preden bosta fotografije razvila —!

Stopil sem s svojo prvo sliko k okencu — ostale slike mi bodo pošiljali po vrsti drugo za drugo, kadar jih bodo izgotovili. A glej: trenutek nato zagledam Angleža in Francoza s celim paketom že razvitih slik!

Videč mojo osuplost, sta mi smeje se povedala, da sta fotografije razvila že med vožnjo, na vratolomnem poletu iz Beograda na Dunaj.

Naročila sta London za nujno. (Nujni telefonski, brzojavni in brezžični razgovori so takšni, ki imajo prednost pred navadnimi.) Ker pa nisem maral žrtvovati svoje tako težko priborjene prednosti, sem tudi jaz zavpil: »Nujno!«

Toda vražja konkurenta se nista dala ugnati. V lomljeni nemščini sta kriknila: »Dvakrat nujneje!« Bilo mi je, kakor da igram poker in da moram vzdržati licitacijo. Seveda nisem ostal za njima. Naposled sta Anglež in Francoz zahtevala: »Eclair!« (Blisk; to je označba za najnujnejši telefonski razgovor ali brzojavko.) Pa se nisem dal »bluffirati« in sem vzdržal licitacijo: »Tudi meni blisk!« Na zunaj sem bil seveda popolnoma miren — človek se mora znati premagati pri hazardu. In moj nastop na pošti je bil pravi hazard; zakaj prva slika bo vsak čas prenesena, a če dotlej ne dobim druge — kaj potem? Potem prideta na vrsto Anglež in Francoz s svojo neskončno zalogo že razvitih slik.

Česar sem se bal, se je zgodilo: uradnik za okencem je zahteval drugo sliko za brzojavni prenos v London, jaz je pa še nisem imel. Tedaj mi šine rešilna misel v glavo. Hlastno sežem v žep, potegnem denarnico in mu pomolim sliko svoje neveste, da jo »bliskovno« prenese v London. To bo moj naročnik gledal, ko bo nepričakovano zagledal med drugimi žalnimi slikami smejoči se obraz moje Mimi!

A čas neusmiljeno hiti. Anglež in Francoz kolneta, da je groza — o mojih ljudeh pa nikjer sledu. Nervozno začnem brskati po žepih, a nikjer ne najdem nobene slike več. Ravno sem hotel iztrgati svojo fotografijo iz potnega lista in jo izročiti uradniku, ko se prikaže moj fotograf s še mokrimi kopijami. Rešen sem! Nihče ne more več omajati moje postojanke pred okencem.

Beograjsko potovanje me je stalo, največ zaradi te male pokerske partije na pošti, okroglo vsotico 5600 šilingov (45.000 Din). Toda izdatki so se mi bogato poplačali: moje slike so bile prve v Londonu. Slike mojih konkurentov, čeprav so prišle samo pol ure za mojimi, so bile za velike londonske časnike ničvreden papir. Zakaj ko so prispele v London, so po ulicah že drveli kolporterji s še mokrimi izvodi posebnih izdaj in kričali:

»The first pictures of the King's Funeral in Belgrad!« — »Prve slike s kraljevega pogreba v Beogradu!«

MILIJONARKA IN NJEN ŠOFER

Kako se je mlada milijonarka zaljubila v šoferja in se skrivaj poročila z njim v Parizu, čeprav so bili njeni in šoferjevi roditelji zoper ta zakon

Ko je ameriški milijonar Adrien Marquett položil za osemnajsti rojstni dan svoji hčerki Mabeli na mizo kot darilo vozni listek prvega razreda za potovanje v Evropo, ček na lepo in okroglo vsoto v dolarjih in načrt Pariza, pač niti v sanjah ni slutil, kakšne posledice bo imelo to potovanje za njegovo hčer. Marquett je bil posloven človek. Mimo trgovine ni imel pojma o nobeni stvari na svetu, najmanj pa o sentimentalnosti in kar je z njo v zvezi. Bil je prepričan, da se Miss Mabeli ne more v Evropi nič pripetiti. Mabel bo za njegove denarje v Evropi samo uživala in si privoščila, kar bo po njenem srcu — tako si je mislil milijonar in dal svoji hčeri svoj očetovski blagoslov in poljub za na pot v nove kraje in med nove ljudi.

Mister Marquett ni vedel niti tega, da se je že nekatera Američanka vrnila iz Evrope s priveskom — z možem. Mislil je, da bo njegova edinka marljivo hodila iz muzeja v muzej, iz galerije v galerijo, da si bo ogledala znamenite francoske gradove in da bo v vsakem drugem ali tretjem človeku, ki ga bo srečala, videla aristokrata, potomca slavnih plemičev.

Tudi Miss Mabel sama je nekako tako mislila. V Parizu so jo sprejeli očetovi kupčijski prijatelji. Uvedli so jo v odlično pariško družbo in tam se je Miss Mabel seznanila z mnogimi mladimi gospodiči, na katerih robcih je blestela uvezena plemiška krona. Toda noben izmed njih ji ni bil po godu. Nu, vseeno se je z njimi zabavala, smejala se njihovim duhovitim ali pa tudi neduhovitim šalam in — nič drugega.

In tako je Miss Mabelo doletela usoda tolikih Američank, ki so prišle v Evropo. Zaljubila se je v šoferja svoje gospodinje in ta muha se je mladi ameriški milijonarki morala izpolniti, kakor vse dotedanje muhe: sklenila je, da se z njim poroči.

Toda stvar ni bila tako enostavna, kakor si je neizkušena milijonarka predstavljala. Pred vsem se je mladi in zelo lepi šofer obnašal spodobneje in mnogo nepristopneje, kakor je bilo treba. Tako se je zgodilo, da je začela mlada Američanka dvoriti šoferju, ne pa on njej. Minila sta dva meseca, Miss Mabeli se pa še to ni posrečilo, da bi izmamila od lepega Jeana poljubček, kaj šele priznanje ljubezni.

Nu, nekega dne, bilo je na izprehodu v Boulonjskem gozdu, je pa mladi šofer vendarle podlegel lepi zapeljivki. Poljubil jo je. Šele po tem prvem poljubu se je Jeanu razvezal jezik: zaupal je Miss Mabeli svoj življenski roman. Bil je potomec propadlih madžarskih plemičev in je s svojo borno šofersko plačo vzdrževal očeta in mater.

V mladi Američanki je zmagala romantika. Plemič in mučenik! Česa je mogla Miss Mabel še več pričakovati? Jean je pristal na to, da se poroči z Miss Mabelo, vendar ne brez dovoljenja mistra Marquetta in svojih roditeljev.

Tedaj se je pa nekaj zgodilo, česar ni pričakoval ne on ne ona. Jeanova starša nista hotela niti slišati o tem, da bi se njun sin oženil z bogato Američanko. Rekla sta, da je sinu potrebna dobra gospodinja, skromna žena in vdana soproga, ne pa muhasta in razsipna milijonarska lutka. Izjavila sta kratkomalo, da mu ne bosta dala svojega blagoslova za takšen zakon.

Šofer je pa svoja roditelja zelo ljubil in je začel omahovati. Toda Miss Mabel se ni dala ugnati. Hotela ga je imeti za moža, pa če se svet podere. Zato je odločno rekla Jeanu:

»Le počakaj, bom že pokazala tvojima staršema, da zna biti tudi milijonarska lutka dobra gospodinja, vdana soproga in skrbna mati svojim otrokom!«

In res sta se skrivaj poročila v neki pariški cerkvi. V vili, ki si jo je mladi zakonski par najel v okolici Pariza, se je mlada žena začela marljivo učiti stenografije in strojepisja, zraven je pa redno hodila v najboljšo gospodinjsko šolo. Rekla je, da se hoče postaviti na svoje noge in postati neodvisna od svojega očeta in njegovih milijonov, staršem svojega moža pa pokazati, da res nekaj zna...

Mister Marquett sicer še ni poslal svojega očetovskega blagoslova čez ocean, toda mladi par si zastran tega ne beli glave. Gospa Mabel je prepričana, da se bo njen moderni filmski roman prav lepo končal, in da se bo njen poskusni zakon izpremenil v pravo in iskreno zakonsko življenje.

Paganini in abbé

Neki abbé, Paganinijev prijatelj, je prosil znamenitega goslarja, naj bi dal svojo umetnost na razpolago za neki cerkveni koncert v katedrali Naše Ljube Gospe v Parizu. Veliki goslar je prošnji ustregel.

Po končanem programu se mu je abbé zahvalil, obenem mu je pa namignil, da bi cerkev z veseljem še drugič pozdravila njegovo sodelovanje, le tega bi ga prijateljski prosil, naj bi takrat igral lažje stvari, češ da je občinstvo iz operete vajeno lahkih stvari, težja glasba mu pa ni prav razumljiva.

Paganini se je nasmehnil.

»Prav,« je odvrnil. »Rad se bom prilagodil okusu občinstva, toda le pod enim pogojem: da boste tudi vi na prižnici obravnavali besedilo takšne operete!«

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Grof Monte Cristo

Roman

Napisal

Aleksander Dumas

60. nadaljevanje

»Zastran tega naj vas ne skrbi; v moji hiši ni še nihče kršil takta. Moja hči lahko odide za predpisane tri mesece žalovanja na Saint-Meranovo posestvo, ki je zdaj njena last. Tam se bo lahko čez teden dni čisto na tihem vršila poroka. Želja pokojne markize je bila, naj bi se njena vnukinja poročila na tem posestvu. Po sklenjeni poroki se vi lahko vrnete v Pariz, vaša žena bi pa za dobe žalovanja ostala pri svoji mačehi.«

»Kakor želite, gospod,« odvrne Franc.

»Izvolite tedaj še pol ure počakati, da pride Valentina. Poklicati bom dal tudi gospoda Deschampsa, da kar zdajle preberemo in podpišemo pogodbo; moja žena bi nato še drevi odpravila Valentino na njeno posestvo, midva bi pa čez teden dni prišla za njima.«

»Nečesa bi vas še prosil, gospod,« pripomni Franc. »Želel bi, da bi podpisu pogodbe prisostvovala tudi Albert de Morcerf in Raoul de Chateau-Renaud; to sta namreč moji priči.«

»Prav. Ali naj pošljem ponju, ali se pa mislite sami odpeljati k njima?«

»Rajši bi šel sam ponju.«

»Dobro. Čakal vas bom pol ure, v tem času bo pa tudi Valentina pripravljena.«

Franc se prikloni in odide.

Komaj so se vrata za mladim možem zaprla, zapove Villefort, naj naroče Valentini, da pridejo čez pol ure notar in priči gospoda Epinaya, in naj bo tudi ona pripravljena.

Ta nepričakovana vest je spravila vso hišo pokoncu. Villefortova žena kar ni mogla verjeti, da njen mož resno misli, Valentina je pa malone omedlela. Prva misel ji je bila, da bi šla k svojemu dedu; toda na stopnicah jo je srečal njen oče. Prijel jo je pod roko in odvedel v salon. Prvi, ki ga je tam zagledala, je bil stari Barrois. Deklica ga je vsa obupana pogledala, a v tem je že vstopila Villefortova žena z malim Edvardom. Mladi ženi je šla nesreča, ki je obiskala rodbino njenega moža, zelo do srca; bila je bleda in vidno izčrpana. Spustila se je na stol in vzela svojega sinčka v naročje. Od časa do časa ga je krčevito stisnila k sebi, kakor bi se bala, da mu grozi velika nevarnost.

Ni trajalo dolgo, ko se zasliši drdranje dveh voz na dvorišču. V prvem se je pripeljal notar, v drugem Franc. Čez nekaj trenutkov sta bila v salonu.

Valentina je bila tako bleda, kakor da jo bo vsak trenutek za-

Zobni kamen resna stvar je!
Kalodont le rabi, če Ti zdravja mar je!
SARGOV KALODONT
PROTI ZOBNEMU KAMNU

pustila zavest. Chateau-Renaud in Albert se začudeno spogledata: žalna svečanost, ki sta ji bila malo prej priči, se jima ni zdela nič žalobnejša od te, ki se bo vsak čas začela.

Notar je uredil svoje papirje po mizi, si popravil naočnike in se obrnil k Francu:

»Vi ste gospod Franc de Quesnel baron Epinay?«

»Da, gospod,« odgovori Franc.

Notar se prikloni in povzame:

»Povedati vam moram, gospod, in sicer po nalogu gospoda Villeforta, da se je gospod Noirtier zaradi nameravane poroke svoje vnukinje premislil in jo je razdedinil. Pripomniti pa moram, da ima zapustnik po zakonu pravico odtegniti ji samo del svoje zapuščine; zato se da oporoka osporavati.«

»Res je,« pritrdi Villefort. »Toda gospodu Epinayu moram vnaprej povedati, da ne bo, dokler jaz živim, nihče ugovarjal zoper oporoko mojega očeta, ker moram spričo svojega družabnega položaja paziti, da me ne zadene niti senca kakšnega skandala.«

»Gospod,« reče Franc, »zelo neprijetno mi je, da se o takšnih stvareh govori v navzočnosti gospodične Valentine. Nikoli nisem poizvedoval o stanju njenega imetja; moji ljudje so zmerom gledali v poroki z gospodično Villefortovo veliko čast za našo rodbino, jaz pa iščem v njej osebne sreče.«

Valentina nagne komaj vidno glavo v znak hvaležnosti, po licih ji pa spolzita dve solzi.

»Če izvzamemo to gmotno izgubo,« povzame spet Villefort in se obrne k svojemu bodočemu zetu, »ni v oporoki gospoda Noirtierja ničesar, kar bi vas utegnilo osebno žaliti. Mojemu očetu ni nevšečno, da se Valentina ravno z vami poroči; neljubo mu je, da se sploh moži. Tudi če bi se s kom drugim poročila, mu ne bi bilo prav. Stari ljudje so sebični; vrhu tega je bila moja hči gospodu Noirtierju zvesta družabnica, to mu pa baronica Epinay ne bo mogla več biti. Nesrečna bolezen mojega očeta nam ne da, da bi z njim govorili o resnih rečeh, ker jim ne more slediti. Trdno sem prepričan, da se gospod Noirtier najbrže še spomni, da se ima njegova vnukinja omožiti, ime njej namenjenega moža je pa gotovo že pozabil.«

Komaj je gospod Villefort to izgovoril, ko se vrata salona odpro in se prikaže Barrois.

»Gospodje,« izpregovori starec z glasom, ki je bil za slugo v občevanju z njegovim gospodom nenavadno samozavesten, »gospodje, gospod Noirtier de Villefort želi takoj govoriti z gospodom Francem Quesnelom baronom Epinayem.«

Villefort vztrepeta, njegova žena izpusti svojega sinčka, Valentina pa vstane, bleda in nema ko kip. Albert in Chateau-Renaud

Se nadaljuje na 4. strani v 4. stolpcu

Ubog bogatin

London. — M. K. Byron Moore išče že leta in leta svoje zdravje in najde že leta in leta samo — zlato. To je tragedija tega ubogega bogatina. Moore je eden izmed najuspešnejših zlatokopov; njegovo premoženje cenijo na petdeset milijonov frankov, samo v Rodeziji je deset zlatih rudnikov njegovih. Kjerkoli na svetu je Moore iskal zlato, povsod ga je našel v izobilju. Toda pri neki takšni priliki se je Moore pri iskanju zlata prehladil in dobil vnetje sklepov. Kakor se je prej neprestano podil za zlatom, tako se zdaj podi za izgubljenim zdravjem. Če mu hočejo prijatelji stisniti roko, jim je ne dá; zakaj prekrepak stisk bi utegnil zlomiti njegove krhke kosti. Tako potuje ubogi bogatin, ves zavit v volno, po svetu, od enega specialista k drugemu.

»Doslej sem bil že pri 39 zdravnikih. Nobeden mi ne zna pomagati. V mojih rudnikih pridobivajo delavci dan za dnem na kile zlata. Toda sleherni gram izdam za to, da skušam ozdraviti svoje stare suhe kosti.«

Zdaj je Moore v Londonu pri nekem slepem specialistu za kosti; če bo tudi ta odpovedal, se misli odpraviti v Južno Ameriko. V Johannesburgu živi zdravnik, ki zdravi kostne bolezni, kakršna muči tudi ubogega bogatina Mooreja, z zlatimi injekcijami in jih baje tudi ozdravi. Upajmo, da bo takšna zlata injekcija tudi nekdanjega zlatokopa odrešila njegovega gorja.

Črna zvestoba

Pariz. — Je to zgodba z Novih Hebridov, z otočja sredi skupine melanezijskih otokov Velikega oceana, prav neverjetna zgodba, ki se zdi kakor bajka.

Ob izbruhu svetovne vojne je moral neki francoski misijonar zapustiti svoj dom na Novih Hebridih. S pomočjo prijaznih domačinov si je bil sezidal svojo hišico in obdeloval vrt okrog nje in sočne njive. Srce mu je krvavelo, ko se je poslavljal od svoje koče, od svoje zemlje, a še hujša je bila bolečina, ko je svojim črnim prijateljem rekel zbogom.

Po končani svetovni vojni si je misijonar dejal, da je najbolje, če odide nazaj v svoj raj na Hebridih. Nič dolgo ni premišljal; vkrcal se je na parnik in odplul v nepokvarjeni svet.

S strahom se je izkrcal na otoku, kajti mislil je, da bo našel kvečjemu še razvaline svoje čedne hišice. Njegovo presenečenje ni poznalo mejà: sredi prekrasno negovanega vrta je stala njegova hišica, bela kakor nevesta pred poroko. Tako torej! »Okradli so me za mojo last; plodove mojega dolgoletnega dela in truda uživa nepridiprav, ki je legel meni nič tebi nič v postlano posteljo.« Tako si je mislil naš misijonar in krenil v hišo. Toda glej: ostrmel je, kajti vse svoje stvari je našel v najlepšem redu, celo prah na pohištvu je bil pobrisan in kozice v kuhinji so se bleščale ko solnce. Na pisalniku ob oknu je ležal cel kup denarja. Misijonar se je zamislil. Pred vojno že je osnoval neke vrste hranilnico; črnci so mu prinašali svoje prihranke, ki jih je on zaklepal v pisalnik. Blagajne niti imel ni. Misijonarju se je pričelo svitati. Nekam domače se mu je zdelo v njegovi hišici. Šel je dalje. Na vrtu je bilo vse obdelano, v hlevih so stale debele krave, rejeni prašiči so rili po blatu, piščancev je bil cel roj na travniku in v golobnjaku so grulili golobi. Vrnil se je v svojo delovno sobo. Šele takrat je opazil, da so vse stene počečkane s čudnimi znamenji. Dognal je, da so črni domačini ves čas njegove odsotnosti prinašali svoje prihranke na njegov pisalnik in zapisovali vsote s preprostimi znaki kar na steno.

Proti večeru, ko so črnci zvedeli, da se je njihov dušni pastir po dolgih letih vrnil, se je zbralo pred misijonarjevo bajto na stotine črnih prijateljev, ki so radostno vzklikali dobrodošlico svojemu dobrotniku.

Misijonar jih je ves začuden vprašal, ali so bili prepričani, da se vrne, ker so prinašali svoj denar v njegovo hranilnico in mu v odsotnosti obdelovali polje in vrt. Pošteni črnci so mu odgovorili: »Čeprav bi se ne bil vrnil ti, lahko bi bil prišel tvoj brat ali sorodnik in bi zahteval tvoje posestvo, kakor je v postavah zapisano.«

Stari misijonar se je razjokal. Videl je pred sabo sadove svojih naukov. Oklenil se je še z večjo vnemo svojih črnih prijateljev in še današnji dan skrbi zanje in jim hrani denar za »črne« dni...

Mohameda je ukanil

Fez. — Neki afriški sultan je kvartal z Angležem, čeprav koran vernikom prepoveduje hazardne igre. Toda sultan se ni držal verske prepovedi in kaj kmalu je pred njim zrasel lep kup srebrnikov in zlatnikov. Imel je srečo v igri.

Angleža je počasi jelo minevati potrpljenje. Ko mu je bilo smole le preveč, se je pa škodoželjno zasmejal:

»Kaj ti pomaga, če še toliko dobiš — denarja spraviti tako ne smeš, ker ti vera prepoveduje!«

Sultan se je prestrašil. Potem se je pa spomnil, da ima na dvoru dobrega pravnega svetovalca. Dal ga je poklicati in mu je dejal:

»Ti si učen mož. Povej mi, ali smem prikvartani denar spraviti?«

Učenjak je predobro poznal temperament svojega gospodarja. Zato se je globoko priklonil in odgovoril:

»Najmodrejši med verniki! Če si pri igri sleparil, smeš denar spraviti, zakaj potem je zmagala tvoja pamet, ne pa igralska sreča!«

Sultan se je globoko oddahnil, spravil denar in podelil svojemu svetovalcu visoko odlikovanje.

...Tako vsaj pripovedujejo v maroških kavarnah...

Odlikovanje šoferjev

Ankara. — Turški avtomobilski klub se je sporazumno z upravami turških mest odločil, da bo zanesljive in skrajno pazljive šoferje odlikoval s posebnimi znaki, kajti v poslednjih letih se je zaradi zanikrnosti nekaterih šoferjev zgodilo že sto in sto nesreč. Odlikovanja bodo prejeli vsi šoferji, ki bodo lahko dokazali, da v zadnjih sedmih letih niso zakrivili nobene prometne nezgode. Tak znak, odlikovanje pazljivih šoferjev, bodo pritrdili avtomobilu odlikovanca na hladilnik, da bo lahko vsak človek že od daleč videl, komu sme zaupati svoje življenje.

Ta odlikovanja bodo seveda ožigosala vse neprevidne in zanikrne šoferje, kajti takšnih taksijev brez odlikovanj ne bo živ krst najel. Nič drugega jim ne bo kazalo, če ne bodo hoteli od lakote umreti, kakor da se v bodoče spametujejo in postanejo resni, zanesljivi in previdni — da si po sedmih letih zaslužijo odlikovanje, ki bo blestelo na hladilniku: »Sedem let brez nesreče.« *

Fakirsko čudo

Bombay. — Kakor znano je indijsko čudo z vrvjo, ki jo vržejo fakirji v zrak, da kdo po njej spleza kvišku, ena izmed najčudovitejših fakirskih umetnij, ki je še nihče ni prav pojasnil. Pred kratkim so se pa angleški »čarovniki« domenili, da prirede kongres, ki naj bi razsvetlil to in ono indijsko čarovnijo. Neki britanski duhovnik je šele nedavno tega pripovedoval o ceylonskem fakirju, ki je vrgel tri žoge v zrak, pa niso več priletele na zemljo. Fakir je potem svojih dvajset minut kazal druge umetnije, nato je pa tlesknil z rokami — in žoge so priletele iz zraka.

V Bengaliji so evropski kolonisti videli še druge presenetljive fakirske umetnije. Tako je neki »čarovnik« pričvrstil ostro brušeno kopje na oje voza in pozval domačine, naj stopijo na voz, sam si je pa dal zvezati roke na hrbtu. Nato se je s čelom uprl v konico kopja in potiskal težki voz dvakrat okoli trga, kjer se je predstava vršila.

Prave razlage za takšne čarovnije še ne poznamo, vendar čedalje bolj prodira domneva, da gre za nekakšno sugestijo na debelo. Tako so pri neki fakirski predstavi skrivaj fotografirali te umetnije. In glej, na slikah so se sicer videli gledalci, ki so strmeli v zrak in občudovali dečka, ki je plezal po vrvi v višino — toda ne dečka ne vrvi ni bilo na sliki nikjer. To bi kazalo, da gre pri fakirskih umetnijah res za sugestijo.

Hrabra artistka

Newhaven. — Vsak večer je stala Alda May Cole, mlada lepa deklica, na cirkuškem odru in držala z rokama nad glavo svečnik s tremi svečami, ki jih je ostrostrelec Lou Morphy »upihnil« s kroglami iz samokresa. Večer za večerom ista pesem. Alda je bila živ svečnik. Komaj je Lou »upihnil« poslednjo svečo, se je Alda priklanjala na vse plati in hvaležno žela navdušeno ploskanje občinstva.

Nedavno se je cirkus ustavil v Newhavenu v Connecticutu. Velik šotor je bil nabito poln radovednih ljudi. Alda je stala vzravnana in nepremično ko kip. Lou je sprožil. Plamenček prve sveče je ugasnil, toda drobec krhke krogle se je odkrušil in zadel Aldo tik med nosom in očesom. Obraz se ji je bolestno zategnil, toda premaknila se ni niti za milimeter. Stal je ko kip, kajti Morphy je moral vendar še dvakrat streljati. Ko je počil tretji strel in ugasnil tretji plamenček, se je Alda po stari navadi priklonila na desno in levo, komaj vidno se je opotekla in zbežala v manežo. Komaj se je skrila očem občinstva, se je zgrudila nezavestna. Poklicani zdravnik je mladi junaški artistki odstranil drobec krogle in jo poslal za deset dni v posteljo.

Čez deset dni bo stala mlada Alda spet na cirkuškem odru, spet bo držala svečnik nad glavo in nestrpno čakala Loujevega tretjega strela. Spet se bo prikupno priklanjala občinstvu, spet se bo smehljala. Daj bog, da se nikoli več ne odkruši krhka krogla!

Mož, ki se smeje za denar...

Los Angeles. — Piše se John Laugh (po slovensko bi rekli Janez Smeh), a brzčas to ni njegovo pravo ime. Doma je iz Kalifornije in mlad je še tudi.

Njegovega smeha se naleze vsakdo, kdor ga sliši, naj si bo še tako slabe volje ali pa še tako zakrknjen pustež.

Laugh je v službi več zabavišč in gledališki ravnatelji mu plačujejo visoke nagrade, kadar se pomeša med občinstvo in pri veseloigrah, zlasti pri šepavih, spravi s svojim zvonkim smehom še ostalo občinstvo v bučen grohot. Najbolj cenijo tega moža slabi pesniki in pisatelji, ki ni njihov dristavi humor vreden niti počenega groša.

Pred letom je tega smejočega se moža najela neka filmska družba. V poslednjih treh mesecih je sodeloval kar v 38 filmih, ne da bi se sploh kdaj pokazal pred kamero. Smeje se samo takrat, kadar se morajo smejati statisti, ki jih postavi režiser na pozorišče.

Pri moji veri: Laugh je fenomen; kajti človek, ki si v današnjih pasjih časih služi s smehom denar, mora biti fenomen.

Lepota Vas privede do uspeha,
vztrajno negovanje pa do lepote.
O pravilnem negovanju obraza
Vas pouči
izuč. kozmetičarka **Darinka Vdovič,** Ljubljana, Gradišče 4
od 10—12 in od 3—7.

Kadar tvojo ženo mine ljubosumnost, storiš prav, če začneš sam misliti nanj.
Otto Arnold

KRONIKA TEDNA

Nova vlada. Kraljevi namestniki so 22. t. m. podpisali ukaz o novi vladi. Načeluje ji dosedanji predsednik gosp. Nikola Uzunović. V novo vlado so stopili armadni general in bivši predsednik vlade g. Peter Živković kot vojni minister, in bivša predsednika vlade dr. Voja Marinković in dr. Milan Srškić kot ministra brez resora. Vsi drugi ministri so isti kakor v prejšnji vladi.

Kraljevi namestniki so izdali proglas na narod, v katerem poudarjajo, da bodo vedno imeli pred očmi interese prestola in blaginjo Jugoslavije in čuvali veliko delo viteškega kralja Zedinitelja, trdno prepričani, da jih bo pri tem delu podpiral ves jugoslovanski narod.

Vlada je izdala deklaracijo, v kateri se klanja nevenljivimi zaslugam pokojnega kralja in se zahvaljuje narodu za mir in dostojanstvo, s katerim prenaša neizmerno bol. Deklaracija se dalje zahvaljuje tujim državnim poglavarjem, ki so s svojimi sožalnimi izjavami in z osebno udeležbo pri pogrebu pokazali, kako čutijo z nami.

Na grob pokojnega kralja na Oplencu romajo dan za dnem velike množice ljudi s cvetjem in zelenjem, ki ga polagajo okoli grobnice. Cvetja se vsak dan nabere toliko, da ga morajo neprestano odvažati. Več tisoč vencev, ki so jih poslali naši in tuji dostojanstveniki, društva, korporacije itd., so razobesili v cerkvi na Oplencu. Na ograji okoli cerkve, dolgi več ko 1000 metrov, visi venec pri vencu.

Dosedanji dvorni maršal, divizijski general Aleksander Dimitrijević je postavljen na razpolago. Za novega maršala dvora je imenovan dr. Slavko Grujić, poslanik v p.

Dr. Anton Korošec, bivši predsednik vlade in bivši minister, ki so mu oblasti pred nekaj leti določile za stalno bivališče otok Hvar, je te dni dobil dovoljenje, da se sme svobodno gibati. Enako dovoljenje so dobili tudi dr. Fran Kulovec, dr. Marko Natlačen in g. Anton Ogrizek.

Konferenca balkanske zveze se je začela 30. oktobra v Ankari na Turškem. Na konferenci razpravljajo o raznih perečih vprašanjih, posebno o medsebojnem sodelovanju balkanskih držav na gospodarskem polju.

Francoski general Georges, ki ga je atentator v Marseillu nevarno ranil, bo okreval. Drugi teden pojde v Pariz, da mu potegnejo kroglo iz prsi.

Španska revolucija je terjala na tisoče smrtnih žrtev. Samo v Asturiji je po previdnih cenitvah padlo okoli 3000 upornikov in vojakov. Nekateri celo trde, da število smrtnih žrtev ni dosti manjše od 10.000.

General v. Kluck, poveljnik v marnski bitki poraženih nemških čet, je prejšnji teden umrl, star več ko 80 let. Nemška vlada mu je priredila svečan pogreb na državne stroške.

Nobelovo nagrado za medicino so letos dobili Američani George Minot, Wiliam Murphy in George Whipple, in sicer za svoje izsledke pri zdravljenju anemije (malokrvnosti) z jetri. George Whipple je bil nekoč neznaten podeželski zdravnik, danes je pa rektor univerze v Rochestru (država Newyork). Zaslovel je prav tako, kakor Minot in Murphy s proučevanjem jetrne terapije. (V zvezi s tem opozarjamo na naša dva članka o zdravilnosti jeter za slabokrvne v štev. 41 in 42 Druž. ted.)

Letalsko tekmo Anglija—Avstralija so priredili prejšnji teden v okviru proslave stoletnice, od kar so Avstralijo odkrili. Tekmovali so Angleži, Holandci in Američani. Zmagala sta Angleža Scott in Black, za 18.000 km dolgo progo iz Mildenhalla v Melbourne sta potrebovala 2 dni 22 ur 59 minut in 50 sekund. Še lani so letalci rabili za prelet velikanske razdalje cel teden. Letalca sta se med poletom ustavila samo za pičlih 7 ur. Polet je finansiral škotski izseljenec Mac Phearson Robertson. Kot mlad fant se je izselil brez beliča v Avstralijo in si tam napravil milijonsko premoženje. Ko so v Melbournu ustanovili odbor za proslavo stoletnice Avstralije, mu je dal na razpolago 15 milijonov našega denarja, da organizira mednarodno letalsko tekmovanje iz Anglije v Avstralijo.

Se nadaljuje na 5 strani v 4. stolpcu

iz življenja milijonarjev

Morgan & Cie.

Bankir, pred katerim je trepetal celo predsednik Združenih držav. — Osebnost prvega Morgana

I.

V čakalnici predsednika Združenih držav je sedel leta 1895 dopoldne neki gospod srednje rasti, bujne brade in skoraj sanjavih oči. Zleknjen je bil v globok naslanjač in z desno roko svaljkljal listič papirja.

V Beli hiši, sedežu predsednika Clevelanda, je bilo v tistih urah nekam čudno tiho. Obiskovalec je prisluhnil zdaj škripanju peres marljivih predsednikovih uradnikov, zdaj lahnemu koraku slug, ki so kakor v strahu brzeli po debelih preprogah dolgih hodnikov. Prav grobna tišina je vladala tam za visokimi dvokrilnimi vrati predsednikovega kabineta.

Nenadoma — obiskovalec ga niti slišal ni — je stal visok sluga pred njim. Tujec se je zdrznil. Sluga, mlad visok fant je gledal mrko, toda gospod v naslanjaču ni opazil njegovega sovražnega pogleda.

»Da mi je v žepu vsaj nož, zabodel bi to pijavko,« je komaj slišno šepnil sluga, na glas je pa dejal:

»Gospodu predsedniku je žal, da vas ne utegne sprejeti.«

Morgan — gospod v naslanjaču — se ni prav nič razburil. Hladno se je sklonil in pomolil slugi zmečkan papir, ki se je še malo prej igral z njim.

»Pojdite še enkrat k predsedniku. Samo ta listič mu pokažite!«

Morgan se je spet zleknil na svojem udobnem sedišču. Sluga je stopil v predsednikovo sobo.

Čez dve minuti je tihi hodnik oživel. Velika vrata predsednikovega kabineta so se bučno odprla. Pojavil se je sam predsednik Združenih držav, ves zmršen in mrliško bled. Razburjeno je mahal z desnico in vihtel bel listič; izprsil se je in se grozeče postavil pred vsiljivega Morgana. Toda le-ta se je le počasi in leno dvignil s sedeža in se nekam globoko poklonil.

»Vi...« je zasopel predsednik in krčevito zamahnil z rokama.

Še nekaj je hotel reči, toda beseda mu je zastala v grlu. Ves majhen se je opotekel k naslanjaču. Le predsednikovo hropenje je kalilo tišino. Ko se je opomogel, je dejal Morganu z obupom v očeh:

»Človek, ali veste, kaj počenjate? Ugonobili boste ves narod. Uničili boste rodovitno ameriško zemljo od vzhoda do zahoda. Naša sveta tla imajo zgodovino. Tisoči in tisoči so umirali za njeno svobodo. Zakone imamo in postave, red in pravico. Kaj pa vi, mar nimate niti malo vesti niti malo čuta za čast in dostojanstvo domovine?«

Predsednik je zasopel. Pogledal je Morganu v oči, toda ta je zrl brezčutno prédse. Cleveland je videl, da govori skali; skušal je učinek svojih besed poostriti.

»Gospod Morgan, sto milijonov ljudi je v vaših rokah!«

Morganu je zaigral satanski smehljaj okrog ust. Vstal je, a se takoj spet pogreznil nazaj v svoj naslanjač. Nenadoma je pa skočil pokoncu, nabral gube na čelu, pobesil glavo in se pričel divje sprehajati po predsobju. Čez nekoliko minut se je ustavil pred starčkom Clevelandom in rekel:

»Gospod predsednik, jaz nisem želel tega prizora. Posloven človek sem, bančnik. Najvestneje sem zasledoval posledice gospodarske krize pred dvema letoma. Zaradi tega vem, da je shujšala državna blagajna v poslednjih dveh letih za 150 milijonov dolarjev. Hvalite Boga, da vem samo jaz in nihče drugi na svetu, da je državna blagajna pred dvema tednoma imela samo trideset milijonov dolarjev. To vem zagotovo. V vseh državnih ustanovah imam svoje sodelavce.«

»Ni res, gospod Morgan; v zmoti ste!« ga je zavrnil sivolasi predsednik.

Morgan se je za hip trpko nasmehnil. Hip kesneje je bil njegov obraz trd in resen.

»Mister Cleveland, ne morete me prepričati o nasprotnem. Gotovo mislite, da ne vem za vaše obupne poskuse v tem tednu, da bi spravili vse zlate rezerve iz velikih ameriških mest v New York. Bil bi, priznam, izdajalec svojega naroda, če bi objavil to stvar, kajti poloma bi ne zadržala nobena sila na svetu. Vlagatelji bi navalili na bančne blagajne in zahtevali svoj prihranjeni denar. V enem dnevu — kaj pravim! — v eni uri bi skopnele vse zlate rezerve. Ameriške Združene države bi morale tedaj napovedati bankerot. Red in sloga v državi bi bila težko prizadeta. Mister Cleveland, zdaj veste, da sem molčal ko grob...«

Ko je končal, je dvignil glavo in pogledal predsedniku v oči. Govoril je silno patetično. Cleveland je vstal. Vse kar je mogel odgovoriti temu bistrovidu je bilo:

»Zategadelj ste vi, Morgan, celi dve leti grabili zlato in ga zaklepali v svoje trezorje. Del tega zlata, ki primanjkuje državni blagajni, je v vaših nenasitnih pesteh.«

»Ne bo tako, mister Cleveland. Pred tremi meseci sem se ponudil, da vam preko svoje banke priskrbim inozemsko posojilo. Odbili ste. Zakaj, ne vem. Bil bi vam takrat, na častno besedo, priskrbel veliko posojilo, ki bi bilo rešilo državo sedanjih skrbi.«

»Da, da! Poznava se. Vaši pogoji bi bili taki, da bi ostala Amerika za večno dolžnik Morganovi banki. Da, da, prikovali bi si bili Ameriko pod svojo peto...«

Se nadaljuje v prihodnji številki.

Primerjajte ceno in kakovost našega blaga, odločili se boste za nakup zimskega plašča in perila pri tvrdki

Drago Gorup & Co.

LJUBLJANA, Tyrševa cesta 14 (Dunajska cesta)

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 3. strani

se vnovič spogledala, še bolj začudena kakor prvič.

Notar se ozre v Villeforta.

»Izključeno,« reče kraljevi prokurator. »Gospod d'Epinay ta trenutek ne more oditi iz salona.«

»Prav ta trenutek želi moj gospodar o važni stvari govoriti z gospodom Francem Epinayem,« izjavi Barrois prav tako trdno.

»Povejte gospodu Noirtierju, da se to, kar želi, ne more zgoditi,« reče Villefort.

»V tem primeru prosi gospod Noirtier, naj vam sporočim, gospodje, da se bo dal v salon prenesti,« reče svečano Barrois.

Začudenje je doseglo višek. Na obrazu gospe Villefortove je zaigral neopredeljiv nasmeh. Valentina je dvignila oči kvišku, kakor bi se hotela zahvaliti nebesom.

»Valentina,« se tedaj oglasi Villefort, »prosim te, daj, stopi in poglej, kaj naj pomeni ta muha tvojega deda.«

Valentina je že hotela oditi, toda Villefort se je premislil.

»Čakaj,« jo pokliče nazaj, »grem tudi jaz s teboj.«

»Oprostite, gospod,« se oglasi Franc, »če želi gospod Noirtier z menoj govoriti, se spodobi, da mu željo izpolnim. Razen tega mi bo drago, da se mi ponudi priložnost pokloniti se mu; doslej, kakor veste, tega še nisem utegnil storiti.«

»O, nikar se ne trudite,« vzklikne Villefort vidno vznemirjen.

»Oprostite, gospod,« reče Franc z glasom moža, čigar sklep je storjen. »Hotel bi na vsak način porabiti to priložnost in pokazati gospodu Noirtierju, da mi je krivico delal, če je imel pomisleke proti meni.«

In ne meneč se za Villefortove ugovore je tudi Franc vstal in šel za Valentino. Deklica je odhitela veselo kakor človek, ki se potaplja in zagleda nenadoma rešilno roko.

Gospod Villefort je šel za njima.

XVIII

Zapisnik

Noirtier jih je čakal črno oblečen v svojem naslanjaču. Ko so vsi trije vstopili, je sluga zaprl vrata za njimi.

»Zapomni si,« reče tiho Villefort Valentini, ki kar ni mogla skriti svojega veselja, »če bi hotel gospod Noirtier povedati kaj takega, kar bi moglo preprečiti to poroko, ti prepovem, da bi ga razumela.«

Valentina je zardela, toda odgovorila ni ničesar.

Villefort stopi k Noirtierju.

»Evo, prišel je gospod Franc d'Epinay, kakor ste želeli. Vesel bom, če vam bo ta sestanek dokazal, kako neutemeljeni so bili vaši pomisleki zoper Valentinino poroko.«

Noirtier odgovori samo z očmi, toda ogenj v njih je bil tako mrk, da je Villefort vztrepetal po vsem životu.

Starec pozove Valentino, naj stopi bliže.

V nekaj sekundah je deklica ugenila, katero besedo ima njen

ded v mislih: ključ. Ko je to dognala, se je vprašujoče ozrla v starca. Tedaj je videla, da so se njegove oči uprle v predal nizke omarice med oknoma. Deklica potegne ključ iz predala, tedaj se pa obrne starčev pogled k stari pisalni mizi v kotu.

»Ali naj jo odprem?« vpraša Valentina.

»Da,« odvrne starec.

»Kateri predal? Gornji? Ne? Srednji? Da?«

»Da,« pritrdijo starčeve oči.

Valentina odpre predal in potegne iz njega sveženj papirja.

»Ali je to tisto, kar bi radi, dobri oče?«

Toda starec odkima z očmi.

Deklica izprazni ves predal, a hromec še zmerom ni pritrdil, da je našla, kar bi rad.

»Predal je zdaj prazen,« pravi Valentina.

Noirtierjeve oči se upro v besednjak.

»Razumem vas, oče!«

In začela je na glas naštevati črke po vrsti. Pri črki »S« Noirtier pritrdi z očmi. Prav tako pri drugi in nadaljnjih črkah, dokler ni prišlo na dan »skrivnost«.

»Kdo pozna skrivnost tega predala?« vpraša deklica dalje.

Starec pogleda proti vratom, skozi katera je bil sluga odšel.

»Barrois?«

»Da,« pritrdi Noirtier.

Valentina odpre vrata in pokliče Barroisa. Villefort je bil tako nestrpen, da se je komaj premagal, Franc se je pa zdel samo neskončno osupel.

Stari sluga vstopi.

»Barrois,« se obrne Valentina k njemu, »moj ded mi je velel odpreti tale predal pisalne mize; toda pri tem predalu je neka skrivnost, ki jo morate vi poznati. Razkrijte nam jo!«

Barrois stopi k pisalni mizi in pritisne na skrito vzmet. Dno predala se odmakne in pokaže se drugo dno, na njem pa šop papirjev, prevezanih s črnim trakom.

»Ali bi to radi, gospod?« vpraša Barrois.

»Da,« pritrdijo Noirtierjeve oči.

»Komu naj izročim te papirje? Gospodu Villefortu?«

»Ne.«

»Gospodični Valentini?«

»Ne.«

»Gospodu Francu Epinayu?«

»Da.«

Franc stopi začudeno korak naprej. »Meni, gospod?«

»Da.«

Mladi mož vzame zavitek iz Barroisovih rok in bere napis:

Po moji smrti naj se pošlje ta zavojček mojemu prijatelju generalu Durandu, ki ga sme šele na smrtni postelji izročiti svojemu sinu in mu zabičiti, da ga dobro shrani, ker so v njem velevažni zapiski.

»Kaj naj storim s temi papirji?« vpraša začudeno Franc.

Se nadaljuje na 6. strani v 4. stolpcu

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice i. t. d. Pere, suši, monga in lika domače perilo

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Zgodovina družabnih plesov

Na vsem svetu ni naroda, še manj plemena, ki bi ne poznal plesa. Ples je svojstveni izraz narodovega razpoloženja, njegove duše, njegove vere, njegove mistike.

Sleherni človek, najsi bo muzikaličen ali ne, ima zmisel za ritem. Vsaka godba v taktu koraka zbudi v človeku iluzijo plesa. Menda ni človeka, ki bi ob zvokih vezanega valčka, valujočega tanga in poskočne koračnice ostal popolnoma nesprejemljiv in hladen.

Časih so plesali drugačne plese, divje, otožne in hrepeneče pobožne. Današnji dan je plesni red drugačen, plesi so »izlikani« in »obrušeni«. Časih so plesali ljudje v košatih in okornih nošah, današnji dan plešejo elegantne dame in elegantni gospodje v lahkih oblekah, ki jih ne ovirajo v koraku, ki so tesno urezane po telesu. Časih sta bila korak in ritem glavno, današnji dan je treba podčrtati mehkost ali divjost plesa s celim telesom. Večno lep ostane pač samo tak ples, ki je gra-

Carole Lombardova

ciozen, sirovost gibov je danes »moderna«, jutri več ne.

Ko so plesalci umetniki uvedli tango, hiavatho, fandango, tarantello in še sto drugih narodnih plesov v elegantne salone, se je pričela nova plesna doba. Vsi ti plesi so dobili seveda v salonih novo obleko in novo barvo, postali so mirnejši in bolj zaokroženi.

Prvi plesni umetniki so zasloveli, kakor zaslove današnji dan filmske zvezde. Ves svet je govoril o njih. Vsakdo jih je hotel posnemati, vsakdo je hotel zmoči, kar so zmogli oni

George Raft in Carole Lombardova
v filmu »Bolero«

— in tako se je lep, eleganten in graciozen ples kmalu posplošil. Danes se nejeverno nasmehnemo ob spominu, da je pred dobrimi dvajsetimi leti posegla policija vmes, če sta dva plesalca oponašala tango slavnega plesalca Mauricea ...

Maurice je bil v resnici najslavnejša odrska »prikazen« pred vojno. Rodil se je revež, toda močna volja in vztrajnost sta mu utrli pot na najslavnejše odre. Zagrizel se je v ples in si gradil karijero. Ženske niso zanj pomenile nič; poznal je samo partnerice, pa še teh mu ni bilo mar. Videl je samo občinstvo, ki je divje ploskalo, njemu ali obema, vseeno! Partnerice so mu bile samo »potrebno zlo«, predmet spopolnitve njegove lastne umetnosti.

Kmalu bodo v Evropi pričeli vrteti film »Bolero«, v katerem igra glavno vlogo slavni plesalec in filmski igralec George Raff. Vsebina filma je verna slika življenske zgodbe slavnega plesalca Mauricea, ki ni poznal nič višjega od častimarnosti. *

Film iz vsakdanjega življenja

Dunajska avtorja Feliks Bacher in Heinz Hansen sta pravkar dovršila rokopise za film, čigar dejanje je vzeto iz avstrijskega vsakdanjega življenja in nam riše usodo nekaj mladih ljudi, ki kljub krizi in nezaposlenosti niso izgubili vere v boljšo bodočnost. Pisca hočeta s tem delom dokazati, da boj mladine za delo ni jalova igra, temveč da je treba le nekoliko poguma in iznajdljivosti, pa človek že najde pravo pot.

Film nam bo pokazal življenje šestih mladih ljudi, ki so sklenili, da bodo sami brez tuje pomoči zabili klin kruti usodi. Odločili so se, da bodo z neko staro kamero filmali. Film naj bi bil prav tak, kakršno je življenje, nič izumetničen. Pri filmanju so doživeli zanimivo zgodbo.

Ta film bodo kmalu pričeli vrteti s sodelovanjem neke inozemske družbe pod vodstvom priznanega režiserja *

Filmske novice

Filmski igralci porabijo silno mnogo dragocenega časa za šminkanje. Zdaj so skonstruirali posebno brizgalno napravo za šminkanje, ki utegne to neprijetno delo bistveno spremeniti. Prvič so to napravo uporabili pri filmanju »Murter at the Vanities«, kjer so 150 igralcev preslikali v bojevnike. *

Buster Keaton, človek, ki se nikoli ne nasmeje, je zaprosil, naj se nad njegovo imovino razglasi konkurz, ker je zaradi ogromnih dolgov v znesku 303.832 dolarjev zašel v plačilne težkoče. Zdaj pač razumemo, da mu res ni do smeha.

Poravnajte naročnino!

KRONIKA TEDNA

Nadaljevanje s 4. strani

Nov hitrostni rekord z vodnim letalom je dosegel italijanski letalski častnik Francesco Agello v Dessenzanu na Gardskem jezeru: preletel je progo 12 km s povprečno hitrostjo 710 km na uro. Prejšnji svetovni hitrostni rekord je imel tudi Agello s 682 km na uro; dosegel ga je lani v aprilu. — 710 km na uro je približno 12 km na minuto in 197 m na sekundo.

Evharistični kongres za Jugoslavijo se bo vršil od 28. do 30. junija 1935 v Ljubljani. Ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman je pozval v škofijskem listu duhovnike svoje škofije, naj z molitvijo in delom pripravljajo svoje vernike na veliko cerkveno slovesnost.

Na ljubljanski univerzi je letos vpisanih 1742 študentov, to je za skoraj 200 manj kakor lani.

Borzo dela za umstvene poklice so ustanovili v Mariboru. Njen namen je priskrbeti službe mladim nezaposlenim izobražencem, katerih število je zadnja leta hudo naraslo.

Nove cigarete. Monopolska uprava je začela izdelovati »Morave« in »Neretve« v boljši kakovosti in v okusnih škatlicah po 20. Ker so te cigarete zdaj mnogo boljše, se jih precej več proda. Monopolska uprava misli v kratkem dati v promet tudi cigarete brez nikotina za tiste kadilce, ki jim tobačni strup škodi.

Nerednostim so prišli na sled pri vodstvu rudnika v Kaknju. Več dnevničarjev so že odpustili, proti dvema uradnikoma so pa uvedli preiskavo. — Kakor znano, se je letošnji april pripetila v kakenjskem rudniku velika nesreča, ki je zahtevala več ko 120 človeških žrtev, med njimi več slovenskih rudarjev.

Zaradi tihotapskih afer so odstavili šefa dohodninskega urada beograjske občine Veljkovića. Beograjska občina trpi škode več ko 1 milijon dinarjev.

Poneverbe pri Strojnih tovarnah in livarnah v Ljubljani so 25. oktobra spet prišle na dnevni red pred okrožnim sodiščem v Ljubljani. Stvar se je bila zavlekla za dobro leto dni, ker so morali izvedenci pregledati knjigovodstvo za 10 let nazaj. Pri razpravi so ugotovili, da je tovarna ustavila preganjanje bivšega ravnatelja g. Karla Govekarja. Zato je postala brezpredmetna tudi obtožba proti ostalima obtožencema gdč. Strikbergerjevi in g. Florjančiču in ju je sodišče oprostilo. Državni tožilec je prijavil priziv zaradi kršitve zakona. Kakor znano, so Strojne tovarne in livarne sprožile stvar leta 1931, ko so vložile tožbo zaradi poneverbe 880.000 Din. Zakaj so zdaj tožbo umeknile, se pri razpravi ni dognalo.

Prvi smučarji so šli te dni iz Zagreba v Bihač in na Plitvička jezera na smučanje.

Pri pranju je utonila 30letna Ivanka Ozmečeva v Cvetkovcih na Štajerskem. Pri pranju se je preveč nagnila naprej, padla v potok in utonila. Našli so jo v bližnjem tolmunu.

V duševni zmedenosti si je vzel življenje 46letni železničar Vincenc Flajs v Poljčanah. Obesil se je v gozdu. Pokojnik je bil pri znancih zelo priljubljen.

Ogenj. Prejšnji teden je gorelo v Teharju pri Celju. Posestniku Francu Dimicu je ogenj uničil kozolec, vse seno, žito in poljsko orodje. Po zaslugi požrtvovalnih gasilcev se je posrečilo ogenj omejiti, da ni zajel še sosednjih poslopij. Škoda je le deloma krita z zavarovalnino. Sumijo, da je ogenj podteknila zlobna roka.

Krave požrle 10.000 Din. Posestnik Miha Završan v Selu pri Krmelju je te dni prodal njivo za 10.000 Din, da poplača dolgove. Pri opravkih v hlevu so mu pa bankovci padli iz žepa in se pomešali s senom. Denar je pogrešil šele tedaj, ko so mu krave med krmo požrle poslednje ostanke tisočakov. Siromak je ostal brez njive in brez izkupička.

Dijak v smrt. V Mariboru si je 14letni četrtošolec Avgust Jelen pognal iz vojaškega samokresa kroglo v glavo. Bil je takoj mrtev. V smrt je šel baje zaradi spora z nekim profesorjem, ker se je bal, da ga bodo izključili.

Splavarja utonila. Pri Prelogu je te dni neki splav nasedel na sipino, tako da se je pol splava pogreznilo v vodo. Preden je prišla pomoč, sta oba moža na splavu, Ivan Čepek in Jernej Jaušnik iz Sv. Ožbalta nad Mariborom, izginila v Dravi in utonila.

Novela „Družinskega tednika“

Lepa Lola

Napisal Maurice Duplaix

»Madame, ta vam bo všeč; prepričan sem!« je šepnil ravnatelj najimenitnejšega modnega salona stari gospe Fontaineuve na uho.

Na bleščeče razvetljenem odru se je gosposko sprehajala mlada, prekrasna gospodična, se elegantno in prikupno obračala, sločila hrbet, ponosno dvigala glavo in jo spet nagibala, ljubko se smejala in se časih zazrla sanjavo v daljavo. Z vsakim gibom je podčrtavala lepo linijo in kroj svoje večerne, svetlo modre toalete. Opazila je, da jo najboljša stranka, gospa Fontaineuve, pozorno ogleduje; hotela je za vsako ceno navdušiti staro damo za prekrasno obleko, ki jo je razkazovala.

Gospa Fontaineuve pa ni gledala lepote kroja, ni opazila velikega drzno urezanega izreza, ni videla nežne, samo označene vlečke; gospa Fontaineuve je gledala dekletovo krasno telo, skladnost njenih oblik, šopek njenih naravno plavih las, ljubeznivost njenega smehljaja, milino njenih spominčasto modrih oči.

Lola je odšla z odra in za njo so se vrstila druga dekleta, ki so razkazovala lahke plašče, kožuhovinaste kêpe, pižame in prekrasno perilo.

Spet se je obrnila Lola, oblečena v temno modro pižamo. Gospe Fontaineuve se je utrnil blesk v očeh; zadovoljna je bila. Lola ji je ugajala.

Prodajalke so pristopile k sedečim damam, zapisovale naročila, hvalile kroj in žlahtnost svile, atlasa in kožuhovin. Modna revija je bila pri kraju.

Dekleta so stekla v oblačilnico, odložila težka svilnata oblačila in smuknila v svoje delovne halje.

Nenadoma so se sunkovito odprla vrata, neka prodajalka je pomolila glavo v sobo in zaklicala:

»Lola, ravnatelj vas kliče. Takoj se javite pri njem!«

Loli je zastal dih. Kaj bi rad ravnatelj? Videla je prej kako je zaupno šepetal gospe Fontaineuve nekaj na uho, le-ta jo je pa kar požirala s pogledi.

»Draga Lola,« jo je nagovoril gospodar, »prevzel sem dolžnost, da vam sporočim ponudbo naše najboljše stranke, gospe Fontaineuve, ki vas bo prav gotovo zanimala.«

»Prosim, nadaljujte!« je zmedeno, a previdno odvrnila lepa Lola.

»Gre za čudno, zraven pa romantično stvar. Gospa vas prosi, da storite dobro delo, delo usmiljenja.«

Lola je bila čedalje bolj zmedena. Ravnatelj je nadaljeval:

»Pred vsem mi povejte, ali imate ljubimca? Gospa noče, da bi se njej na ljubo žrtvovali.«

Dekletu je rdečica zalila obraz. Postavila se je kakor vojak. Ponosno je dejala:

»Da, fanta imam, pa Boba ne pustim za sto Fontainevk. Čeprav nimam koristi od njega, ga ljubim, iskreno sem mu vdana. Tudi on me ljubi in če je ponudba gospe Fontaineuve taka, da moram žrtvovati svojo ljubezen, mi prosim prihranite nadaljnji pogovor.«

»Počasi, ljuba Lola! Ne bo vam treba zapustiti ljubimca; sami boste izprevideli, ko končam. Bobu boste lahko dopovedali kako in kaj; saj bo videl, da boste opravljali le dobro delo, povrh si boste pa zaslužili še lepe denarce.«

Lola je prisluhnila; zadeva jo je jela zanimati.

»Gospa Fontaineuve ima velikega sina, petdeset let mu je. V svetovni vojni je dobil strel v hrbtenico in je za vse življenje pohabljen. Razumite me prav, Lola; ni več popoln človek in tega se vse preveč zaveda. Toda kot pravi Parižan še zmerom ljubi vse kar je lepega. Pred vojno si je izbiral ljubice med najlepšimi dekleti. Mnogokrat pripoveduje svoji materi, ki ga obožuje, o teh svojih pustolovščinah. Prav zaradi tega si je dobra mati izmislila tak načrt. Prosila je, da pridete k njej na dom in ji razkažete najlepše in najdragocenejše obleke. Njen sin bo zraven. Zamislil se bo v one dni, ko je sam lazil za lepimi dekleti. Čeprav je postal z leti nezaupljiv in sramežljiv, bo gotovo prav prikrito škilil na vas. Gospa Fontaineuve vas prosi, da se mu časih nasmehnete, da mu privoščite časih ljubeznivo besedo. Postal bo mehak in zaupljiv. Obiskovali boste večkrat staro damo. Vabila vas bo na čaj, na izlete, morda celó na potovanja. S sinom boste prijazni, sčasoma se boste vedli kot njegova iskrena prijateljica, morda še zaupljiveje. Tako boste lajšali gorje ubogemu pohabljencu, dokler pač ne bo igre spregledal. Gospa Fontaineuve vam bo hvaležna za vsak prijazen pogled, za vsako dobro besedo.«

Lolo je izpreletelo. Kako neki bo zmogla vse to! Pomislila je na Boba. Bog ve, ali ji bo dovolil, da se žrtvuje za neznanega pohabljenca.

»Fontaineuvovi so zelo bogati in prav nič ne skoparijo,« je dodal ravnatelj.

Še tisti večer se je Lola izpovedala Bobu. Skraja se je odločno upiral, h koncu je pa le pristal.

Nekega solnčnega jutra se je napotila Lola v družbi prodajalke in oblačilke z najlepšimi oblekami v vilo gospe Fontaineuve. Bivši častnik je sedel poleg svoje matere in izpod čela opazoval lepo plavolasko.

»Saj ni napačen, ta ubožec,« si je dejala Lola. V tej obleki se je vedla dostojanstveno, v oni veselo, v tretji razposajeno, kakor je pač pristajalo obleki. »Lepe oči ima in čeden obraz; škoda zanj,« je pomislila.

Charles je pa mislil:

»Krasno dekle; njene oči me spominjajo na sinje morje v lepem jutru.«

Po velikem salonu se je sprehajala Lola kakor doma. Gospo je časih opozorila na kakšno posebnost obleke, a sina je gledala prijazno, ne da bi mu le za hip pokazala, da se ji smili. Prevzel ga je občutek gotovosti in zavedati se je pričel samega sebe.

Dekle je prihajalo prav pogosto. Charles je videl v njej svojo prijateljico, žensko, ki mu je dobra, ki niti ne opaža, da je pohabljen. Hodila sta skupaj v gledališče in h koncertom. Vsakikrat se ji je zahvaljeval kakor za bog ve kakšno milost.

»Gospod Charles, zakaj toliko zahvale? Meni je vendar zelo prijetno v vaši družbi, saj bi sicer ne hodila z vami,« se je otepala Lola.

Lola res ni lagala. Bob je bil sicer še zmerom njen fant, toda zdel se ji je suh, robat in neprijazen. Nekoč mu je to tudi povedala, pa je vzrojil, da je bilo joj.

Maščeval se ji je za to resnico. Pohajal je z drugimi dekleti, sicer je pa tudi že prej časih skočil v tuj zeljnik. Prepiri so se množili med njima. Lola je postajala ljubosumna in žalostna.

»Kaj vam je, Lola?« jo je spraševal Charles, »prav gotovo ste se sprli s fantom.«

»Saj ga nimam, sami veste!« je tajila plavolaska.

Charles je obmolknil. Njegova mati in ravnatelj modnega salona sta si izmislila nov roman o Loli. Bila je to žalostna pripovedka in pohabljenec ji je verjel.

Junija meseca so se Fontaineuvovi preselili na svoje posestvo. Po dolgem prigovarjanju se je udala tudi Lola in odpotovala z njimi. Žaliti ni hotela gospe, še manj pa dobrega Charlesa, zameriti se pa tudi ni hotela Bobu in ga pustiti samega. Vedela je, da jo bo varal, čeprav ji je obljubil, da bo priden.

Na velikem posestvu Fontaineuvovih je bilo zelo prijetno. Bob je pisaril Loli vsak dan zaljubljena in hrepenenja polna pisma. Toda pismo, naj si bo še tako iskreno in strastno, ne more nadomestiti človeku ljubljenega bitja. Lola je bila pogosto zelo žalostna.

Gospa Fontaineuve jo je hrabrila:

»Lola, draga Lola, obvladajte se. Moj sin naju ne sme spregledati!«

Ubožca je Lola imela rada, a tudi náse ni hotela pozabiti. V njegovi družbi je bila videti zmerom vesela in razigrana.

Lepega dne ni bilo Bobovega pisma, tudi drugi in tretji dan ga je deklica zaman čakala. Tedaj si ni mogla poč pomagati. Solze si ji zalile lepe sinje oči. Pohitela je h gospe Fontaineuve in ji potožila svoje gorje. Dejala je, da ne strpi več tu. V Pariz mora.

»Oh,« je zavzdihnila stara gospa, »morala si bom izmisliti spet novo pripovedko.«

Clarlesu je mati povedala, da je hudo obolela Lolina teta, ki jo je vzgojila — in da mora Lola vsaj za nekaj dni k njej v Pariz.

Dekle je odpotovalo v Pariz in se vrnilo šele čez teden dni. Ti dnevi za Charlesa niso imeli ne kraja ne konca. Hrepenel je po njej, ki jo je odkritosrčno vzljubil.

Lola se je za silo pobotala z Bobom. Za Charlesa je to pomenilo: stara teta je ozdravela.

V parku je Lola pripovedovala Charlesu zgodbo o teti in njeni bolezni. Toda nenadoma jo je Charles ustavil:

»Ni treba več laži, Lola. Vem, zakaj ste odpotovali tako obupani, in vem, zakaj ste se vrnili veseli in zadovoljni.«

»Zakaj me žalite, Charles? Kdo vam je rekel, da lažem?« ga je užaljeno zavrnila Lola.

Se nadaljuje na 8. strani.

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 5. strani

»Očividno je želja gospoda Noirtierja, da jih shranite, zapečatene, kakor so,« reče kraljevski prokurator.

»Ne, ne,« odvrne odločno Noirtier.

»Morda želite, da jih gospod prebere?« vpraša Valentina.

»Da,« pritrdijo starčeve oči.

»Ali ste slišali, gospod baron? Moj ded želi, da to preberete,« ponovi Valentina.

»Če je tako, pa sedimo,« meni nestrpno Villefort. »Bojim se, da bo precej dolgo trajalo.«

Villefort je sédel. Valentina je pa ostala pokoncu, opirajoč se na naslonilo dedovega naslanjača. Franc je stal pred njo in držal skrivnostne papirje v rokah.

»Čitajte,« zapovedo starčeve oči.

Franc pretrga trak na zavojčku. V sobi zavlada smrtna tišina.

Mladi mož jame brati:

Izvleček iz zapisnika seje bonapartističnega kluba v ulici Saint-Jacques, dne 5 februarja 1815.

Franc prestane.

»5. februarja 1815!« vzklikne. »Saj ta dan so umorili mojega očeta!«

Valentina in Villefort nič ne odgovorita; le v starčevih očeh se jasno bere poziv: »Nadaljujte.«

Franc povzame:

Podpisani Louis Beauregard, topniški general, Etienne Duchampy, brigadni general, in Claude Lecharpale, ravnatelj za gozdove, izjavljajo, da je prišlo 4. februarja 1815 z otoka Elbe pismo s priporočilom generala Flavierja Quesnela pri članih bonapartističnega kluba. Quesnel je služil cesarja od 1805 do 1814 in mu ostal zvest vzlic baronstvu, ki mu ga je podelil Ludovik XVIII. obenem z dovoljenjem, da si sme vzdeti ime po svojem posestvu Epinayu. Zato smo poslali generalu Quesnelu pismo in ga povabili na sejo petega februarja. V pismu ni bilo omembe ulice ne hišne številke, kje se seja vrši. Tudi podpisano ni bilo; generalu smo samo sporočili, da pridejo ob devetih poni, če je za to.

Ob devetih zvečer je prišel predsednik kluba h generalu; general je bil pripravljen. Predsednik mu je dejal, da je eden izmed pogojev, pod katerimi se sme seje udeležiti, da ne sme vedeti, kje bo sestanek; zato mora pustiti, da mu zaveže oči, in priseči, da obveze ne bo snel. General de Quesnel je na pogoj pristal in se s častno besedo zavezal, da ne bo skušal dognati, kam ga peljejo. Nato je stopil v voz in predsednik mu je zavezal oči. Voz se je ustavil pred neko hišo v ulici Saint-Jacques.

Seja se je začela. Člani so bili obveščeni, da pride tudi baron, in so se zbrali v zelo velikem številu. Ko je bil general sredi dvorane, so ga pozvali, naj sname obvezo. Storil je tako in se vidno začudil, ko je videl toliko znanih obrazov na zborovanju kluba, o čigar obstoju doslej ni imel niti pojma. Vprašali so ga, kakšno je njegovo politično mišljenje, pa je samo odgovoril, da jim mora biti znano že iz pisma z Elbe...

Franc odstavi branje in pripomni:

»Moj oče je bil rojalist in ga pač ni bilo treba šele izpraševati zastran njegovega mišljenja, ker je bilo splošno znano.«

»Od tod tudi moje zveze z vašim očetom, ljubi baron,« reče živahno Villefort. »Ljudje istih nazorov postanejo hitro prijatelji.«

»Čitajte!« zapove starčevo oko.

Franc nadaljuje branje:

Tedaj je povzel predsednik besedo in pozval generala, naj se določneje izrazi, toda gospod Quesnel je odgovoril, da bi pred vsem hotel vedeti, kaj bi radi od njega. Zato so mu prebrali pismo z Elbe, ki je Quesnela priporočalo klubu kot moža, na katerega se lahko zanesemo. Dalje je bilo v njem govora o nameravani cesarjevi vrnitvi z Elbe in o nekem drugem pismu, ki vsebuje podrobnejša navodila; to pismo bi prinesel cesarju vdani kapitan »Faraona«, ladje znanega marseljskega ladjedelca Morrela. Med čitanjem pisma je kazal general vidno nezadovoljstvo; rekel ni sicer ničesar, zato je pa mršil obrvi in se kazal zelo mrzlega.

»Kaj rečete k temu pismu, gospod general?« ga je vprašal predsednik.

»Rečem, da smo šele pred kratkim prisegli zvestobo kralju Ludoviku XVIII., zdaj pa hočemo to prisego prelomiti na ljubo bivšemu cesarju.«

Ta odgovor je bil preveč jasen, da bi mogli še dvomiti o generalovem mišljenju.

»General,« je odvrnil predsednik, »za nas ni ne kralja Ludovika XVIII. ne bivšega cesarja. Mi poznamo samo Njegovo Veličanstvo cesarja in kralja, ki so ga že pred desetimi meseci s silo in izdajo pregnali s Francoskega.«

»Oprostite, gospodje,« je rekel general, »že mogoče, da ne poznate kralja Ludovika XVIII., zato ga pa jaz poznam in mu ne bom nikdar pozabil, da me je povzdignil v barona in maršala.«

»Gospod,« je mrzlo odgovoril predsednik in vstal, »pazite dobro, kaj govorite. Vaše besede so nam nedvoumen dokaz, da so se na Elbi prevarili o vas in da smo tudi mi nasedli krivim poročilom. Ne bomo vas silili, da bi nam pomagali, ker nikogar ne sprejmemo zoper njegovo voljo; toda prisilili vas bomo, da boste ravnali kot mož časti, tudi če ne bi bili voljni.«

»Po vašem bi ravnal kot mož časti, če bi molčal o vaši zaroti? Po mojem bi s tem postal vaš sokrivec. Kakor vidite, sem še odkritosrčnejši od vas...«

»O, oče!« vzklikne Franc in odstavi papirje. »Zdaj šele razumem, zakaj so te umorili.«

Valentina se ni mogla premagati, da ne bi občudujoče pogledala Franca: mladi mož je bil v svojem sinovskem občudovanju res lep. Villefort je začel nemirno hoditi po sobi sem in tja.

Noirtierjeve oči so obletele vse tri po vrsti; mrzel in neizprosen lesk je gorel v njih.

Franc je nadaljeval:

»Gospod,« je poudaril predsednik, prosili smo vas na to sejo in vas nikakor nismo s silo privedli sèm; zahtevali smo, da si daste zavezati oči, in vi ste na to pristali. Ko ste to storili, ste morali pač dobro vedeti, da nismo pristaši Ludovika XVIII., drugače se ne bi tako skrbno skrivali pred policijo. Odgovorite jasno in brez ovinkov: ali ste na strani slučajnega kralja, ki je ta trenutek na vladi, ali ste za Njegovo Veličanstvo cesarja?«

»Rojalist sem,« je odgovoril general. »Prisegel sem Ludoviku XVIII. zvestobo in je ne mislim prekršiti.«

Med zborovalci je završelo. Toda predsednik je vstal in zapovedal molk.

»Gospod,« je rekel in se obrnil h generalu, »preveč pameten mož ste, da ne bi izprevideli posledic takega ravnanja. Ravno vaša odkritosrčnost nam nalaga pogoje, ki vam jih moramo postaviti: Prisegli nam boste, da ne boste niti besedice izdali, kar ste tu slišali.«

General je segel z roko po meču.

»O časti govorite,« je zavpil, »v isti sapi pa teptate zakone in uganjate nasilje!«

»Ne dotikajte se meča, če vam smem kaj svetovati,« je odgovoril predsednik hladno, toda njegov mir je bil morda še strašnejši od generalovega srda.

General se je nemirno ozrl okoli sebe.

»Ne prisežem,« je rekel nato.

»Potem morate umreti,« je mirno odvrnil predsednik.

Med zarotniki je zašumelo; slišalo se je tudi že rožljanje z orožjem.

»Ne bojte se,« je povzel predsednik. »V družbi poštenih mož ste. Toda ti možje so tudi zarotniki. Naša skrivnost je v vaših rokah; vrnite nam jo!«

Mati in otrok

Materine skrbi pred začetkom šole. — Kako da je moj Dušan v šoli tako priden, doma pa ne? — Zlati nasveti izkušene matere

Mati se je bolj bala šole kakor njen Dušan. Mnogo bolj! Pa zakaj?

»Moj Bog, le kako bo šlo?« je vzdihovala že cele tedne pred začetkom šole. »Le kako bo šlo? Ko pa moj Dušan nič ne zna ubogati! In pri miru sedeti tudi ne. Pa z drugimi otroki se ne razume. In neprestano gloda nohte! In kako bo z njegovo južino? Saj Dušan samo takrat jé, kadar ga vzamem v naročje. In naposled,« — kako težko je to priznati! — »da, Dušan tudi svojih telesnih potreb nima čisto v oblasti! In neresnične reči rad pripoveduje, takšne, da smo že večkrat imeli nerodna nesporazumljenja s sosedi in prijatelji.«

»Da, le kako bo šlo?« se je izpraševala mamica v skrbeh, preden se je šola začela. A glej: prav dobro je šlo. Učiteljica se nič ne pritožuje nad njim. Prvi dan je kar lepo minil in prav tako drugi in tretji. Dušan sedi mirno na svojem prostoru, kadar ga učiteljica vpraša, pa odgovori odkrito in zaupljivo. Dušan je prijazen s svojimi tovariši. Tudi nohtov ne gloda. In moker tudi ni. In južino hitro in s tekom pojé. »Pridnejšega učenca si skoraj ne morem predstavljati,« je povedala učiteljica skrbno izpraševajoči materi.

Seveda je mamica vesela tega prijetnega iznenadenja. Zelo vesela je. A vendar, pri vsem veselju se ne more ubraniti vprašanja, ki jo ljubosumno gloda: Zakaj pa zdaj gre? Zakaj v šoli gre? In zakaj doma ne gre? Ali nisem vsega storila za svojega sinčka?

Ne bodi žalostna, mati! Mogoče — ne smeš se srditi, če ti odkrito povem — mogoče si namreč marsikaj nápak storila. In če boš gledala, da boš v bodoče pravilno delala, potem bo tvoj Dušan — saj si sama videla, kako priden zna biti — potem bo tvoj Dušan doma prav tako ubogljiv in vljuden, kakor je zdaj v šoli.

Res, mnogo se trudiš z njegovo vzgojo. Vzgoja pomeni vplivati na otroka. Na vsak vpliv otrok tako ali tako reagira. Dostikrat z odporom. Na, ta bi bila lepa, si misliš, to mu bom pa že iz glave izbila! Kot vzgojiteljica vidiš v tem odporu napad nase, in na ta napad »odgovoriš«. Ne mislim, z besedami... saj se razumeva? In glej, ravno način, kako odgovoriš na ta odpor, ki se kaže v obliki poredností in nevljudnosti, ravno to je najvažnejše.

Dušan je na primer zmeraj lepo in spodobno jedel. Dokler nekega dne res ni mogel. Takrat se je uprl. Ti si ga pa posadila v naročje in ga začela pitati. In od takrat — da, kateri dečko ne bo pač rajši sedel na materinem naročju kakor pa na stolčku? — od takrat Dušan nima teka. Ne smeš misliti, da je tvoj otrok zavesten hinavec, da namenoma uganja teater in se dela, da ne more jesti, samo zato, da bi ga vzela v naročje. Ne, tak tvoj otrok ni! To pot ubere le takrat, kadar hoče kaj posebnega doseči, toda tega se sam ne zaveda.

Drug primer! Odkar je dobil bratca, se utegneš manj ukvarjati z Dušanom, kakor bi njegovo nežno in ljubosumno srčece hotelo. Neko naključje mu je to pokazalo. Pri neki priliki je udaril v jezi nekega otroka v parku. »Oh, kaj te res ne morem niti par minut pustiti brez nadzorstva?« si takrat potožila. Vidiš, tedaj je Dušan dobil orožje v roko, da se lahko zmerom obeša materi na krilo. Ker noče ostati »niti par minut brez nadzorstva!« Hotel bi, da bi bila ti zmeraj pri njem. In če se prav spomniš, je ravno od takrat tako neznosen, da vleče svoje tovariše za lase, da jih ščiplje in tepe. In tako je dosegel, kar je hotel — ne da bi se tega prav zavedal: tudi v parku ga ne moreš niti za trenutek pustiti brez nadzorstva.

Kako je pa z drugimi njegovimi napakami?

Podzavestno Dušan prav dobro ve: mamica gotovo ne bi z menoj toliko govorila, če ne bi morala neprestano reči: »Nikar si neprestano ne grizi nohtov! Tak sedi že pri miru! Bodi vendar že priden!« Mamica me tudi ne bi tako dolgo pazljivo poslušala, kadar ji kaj pripovedujem, če ne bi sama zmerom pričakovala, da se ji kaj zlažem.

Vidiš, mati, ves ta čas svojega otroka nisi ti vodila, temveč je on tebe vodil, kakor je hotel. In to ni bilo samo zate slabo, temveč še mnogo bolj za otroka. Vse njegove svojeglavosti in grde razvade so bile namenjene prav tebi osebno. Prav zato je Dušan zdaj v šoli čisto drugačen kakor doma.

Kaj naj bi tudi v šoli počel s svojimi metodami, ki so bile vendarle samo tebi namenjene? Prvič prav dobro ve, da ga učiteljica ne bo vzela v naročje in ga pitala, če ne bo pojedel svoje južine — drugič mu pa tudi ni bogve koliko do tega, da bi ga vzela v naročje. Tudi do tega mu ni, da bi neprestano zbujal njeno pozornost, in zato mu ni treba venomer gristi nohte ali uganjati kakšne druge razvade. Ne da morda ne bi učiteljice maral! Saj je s svojim prirojenim vzgojiteljskim taktom že prvi dan osvojila njegovo nežno srce. Toda ti, ljuba mati, ti imaš ne samo vse njegovo malo srce, kar je čisto prirodno in samo po sebi razumljivo, temveč ima tvoj fantek prav tako tudi nasproti tebi neomejeno in nikdar ne utešeno potrebo po nežnostih. To je vir vseh bolečih nesporazumljenj med teboj in tvojim otrokom.

In zdaj? Kaj boš ti zdaj storila?

Pred vsem boš gledala, da Dušanova potreba po nežnostih ne bo 1. nič več brezmejna, in 2. nič več neutešena. Potreba po nežnostih tvojega otroka pa takrat ne bo brezmejna, kadar se ti posreči zbuditi v fantku še za druge reči zanimanje, ne samo za materino krilo: za igranje, sport in prijateljstvo z njegovimi vrstniki.

In neutešena njegova potreba po nežnosti tudi več ne bo. »A vendar...« boš oporekla, »ali je mar res neutešena?«

Oprosti, ljuba mati, saj te ne mislim žaliti. Saj dobro vem, da svojega otroka zelo zelo ljubiš. Toda otrok se tega najbrže sploh ne zaveda! Moraš mu dati, da mu pride do spoznanja! Mi odrasli vemo, da niso vse tvoje skrbi in prizadevanja, pomivanje, snaženje, kuhanje in šivanje od zgodnjega jutra do večera nič drugega kakor ljubezen. Toda otrok, sama povej, ali more otrok v tem spoznati tvojo ljubezen?

Če se s svojim otrokom sicer ne spustiš takrat v daljši pogovor, kadar mu hočeš ovreči njegove laži, zato pa drugače zelo pogosto z njim čebljaš; če ga ne jemlješ v naročje takrat, kadar noče jesti, pač pa drugače kdaj pa kdaj; če se ne ukvarjaš z njim takrat, kadar je poreden, temveč ob kateri drugi priložnosti — potem bo njegovo koprnjenje utešeno, in takrat se bo lahko odrekel svojim dosedanjim »kapricam«. Potem ljubezen tvojega otroka ne bo več »nesrečna ljubezen« in takrat bo tudi pri tebi doma prav tako priden in ubogljiv, kakor je že zdaj pri tujih ljudeh in v šoli.

Če pa pride Dušan vendarle kdaj na dan s trmo ali odporom, takrat je le ena pot: ne glej ga. Zakaj ni je večje kazni za otroka, kakor če se delaš, ko da ga ni. A zanesi se, Dušan prav gotovo ne bo več prišel z odporom! Zakaj kaj kmalu bo izprevidel:

Saj so še druga pota v materin objem kakor ovinek čez porednost.

In ti, mati? Ti glej, da bodo tvoje roke razširjene zanj.

Izkušena mati.

HUMOR

Na kantu in v konkurzu

On: »Ne upam se tvojemu očetu povedati, da sem prišel na kant.«

Ona: »Kako boječi ste moški! Tudi papa se ne upa povedati, da je v konkurzu!«

Kritika

»Oprosti trenutek, tamle vidim Čemažarjeve, pa jih moram pozdraviti. Veš, lani sem njihovo hčerko slikal.«

»Človek božji — in potem se še upaš k njim?!«

Poslednja neumnost

»Ali smem prositi za roko vaše hčerke?«

»Ne, prijatelj, preveč neumnosti ste mi že napravili.«

»Častna beseda — ta bo poslednja!...«

Napačen naslov

Ko je švedski kralj Gustav V. slavil rojstni dan, je dobil velikanski šop pismenih in brzojavnih čestitk. Med ogromno pošto je našel tudi pismo, ki ga njegov tajnik ni odprl, ker je bilo na ovitku z rdečim svinčnikom podčrtano: »Strogo zaupno!«

Kralj je pismo odprl in ves začuden bral:

»Ljubi! Popolnoma se zanesem, da me boš jutri zvečer čakal na običajnem shajališču...«

Ves osupel je kralj še enkrat pogledal ovitek in naslov na njem. In glej: pismo sploh ni bilo zanj, poštar se je bil zmotil in ga prinesel kralju namestu pravemu naslovniku, nekemu mornarju na ladji »Kralj Gustav V.«. In kaj je storil kralj? Pri priči je poslal brzojavko kapitanu ladje in ga prosil, naj da mornarju tisti večer prosto.

Obzirna odklonitev

»Oh, kako lepa je tale biserna verižica v izložbi! Daj, kupi mi jo!«

»Ne, srček! Ne prenesem tega, da bi razen mene še kaj drugega viselo na tvojem vratu!«

Iz šole

»Kdo ve, katera žival človeku najbolj služi za hrano?« vpraša učitelj.

»Kokoš, gospod učitelj,« odgovori Jernačev Matija.

»Zakaj?«

»Ker jo lahko jemo pred njenim rojstvom in po njeni smrti!«

Za dolge večere

»Kaj misliš, Lia, ali naj svojemu zaročencu vse povem o svoji preteklosti?«

»Počakaj še malo — saj pridejo kmalu dolgi zimski večeri!«

Meščanska kuhinja

Kostanj, sladki kostanj!

Kostanj je zato redilen, ker vsebuje mnogo ogljikovih hidratov. Vse premalo pa poznajo gospodinje mnogostransko uporabljivost tega sladkega sadu. Nekaj načinov pripravljanja:

Kostanjev narastek

Potrebujemo: 28 dek kostanjev, 20 dek sirovega masla, 4 jajca, zavojček vanilijevega sladkorja, 21 dek sladkorja, nekoliko drobtinic.

Pripravimo: Skuhane kostanje olupimo in iztisnemo skozi sito. V skledi spenimo sirovo maslo, dodamo 4 rumenjake, vanilijev sladkor, navadni sladkor in iztisnjene

Adria prašek je boljši

ohlajene kostanje ter mešamo temeljito 20 minut. H koncu rahlo vmešamo sneg štirih beljakov. Pekačo omaslimo, potresemo z drobtinami in napolnimo s pripravljenim testom. V vroči pečnici pečemo narastek, dokler lepo ne zarumeni. Pečenega obrnemo na krožnik in ga potresemo s sladkornim prahom.

Kostanjeva kaša (k mesu)

Potrebujemo: ¾ kile kostanja, malo mleka, nekoliko sladkorja in sirovega masla.

Pripravimo: V prav malo slani vodi skuhamo kostanj, ga iztisnemo skozi sito in zalijemo z mlekom. Sladkamo po okusu, h koncu pa vmešamo še malo sirovega masla. Kostanjeva kaša mora biti gosta. Serviramo jo k mesnim jedem.

Kostanjeva torta

Potrebujemo: 4 jajca, 15 dek sladkorja, pol kile kostanja, nekoliko vanilijevega sladkorja in drobtinice.

Pripravimo: Štiri rumenjake spenimo s sladkorjem. Kuhani in iztisnjeni kostanj vmešamo po žličkah v spenjene rumenjake, prav tako

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici
A. Presker
Sv. Petra cesta 14

vanilijev sladkor in tudi sneg iz štirih beljakov. Pekačo omaslimo in potresemo z drobtinicami in napolnimo s testom. Torto pečemo v zmerno vroči pečnici eno uro.

Kostanjev nadev za meso ali gos.

Potrebujemo: 4 žemlje, čebulo, peteršilj, malo jeter in srca, ¾ kile kostanja, sol, poper in sirovo maslo.

Pripravimo: Žemlje zrežemo v kocke in jih na maslu zdušimo. Čebulo, peteršilj, srce in jetra fino sesekljamo in zmešamo. Skuhane kostanje olupimo, iztisnemo skozi sito in pridenemo pripravljeni zmesi. Ko se vse ohladi, popramo in solimo in porabimo za nadev.

Kostanjev riž s stolčeno smetano

Potrebujemo: pol kile kostanja, rumenjak, 5 dek sladkorja, malo vanilijevega sladkorja, ⅛ litra stolčene smetane.

Pripravimo: kuhane kostanje olupimo in iztisnemo skozi sito. Kostanjevo kašo zmešamo z rumenjakom in sladkorjem in napravimo na deski testo. Ko je testo popolnoma hladno in trdo, ga strugamo na strgalu v droban riž. Kostanjev riž denemo na sredino sklede, okrog in okrog pa naložimo stolčeno sladko smetano.

Lepa Lola

Nadaljevanje s 6. strani.

»Vaša lepota sama govori, Lola! Vaša mladost razodeva resnico. Vem, da ne bi mogli iz srca žrtvovati tega, kar ste žrtvovali meni v teh mesecih. Prestar sem za vas; pohabljen sem. Nikoli se nisem upal popolnoma verjeti, da vas veže notranja potreba náme. Časih, samo časih sem upal... samo za trenutek. Uboga dobra mama si je vse to izmislila, samo da meni olajša gorje. Napravili so igralko iz vas; dolgočasna in mučna je morala biti ta vaša vloga. Nič več niste razkazovali prekrasnih oblek bogatim damam, ki so si vse po vrsti mislile, da bodo kupile z obleko vred tudi vaš ljubki smehljaj, lepoto in skladnost vašega telesa. Oprostite mi, ljuba, ljuba Lola, da so vas izbrali za žrtev.«

Lola je krčevito zajokala.

»Charles, ne obsojajte me. Resnično rada vas imam.«

»Vem, vem, toda to ne sme biti več vzrok, da bi še dalje žrtvovali svojo srečo pohabljencu na ljubo. Vašemu fantu je brez vas dolgčas. Če ostanete še dalje pri meni, dobra Lola, bi se vam utegnil fant izpriditi. Nikoli, Lola, si ne bi odpustil, da sem bil kamen spotike vaši sreči. Pojdite, Lola, niti današnjega dne ne izgubljajte več z menoj!«

Vsa strta in resnično žalostna je pohitela Lola h gospe Fontaineuve in se poslovila od nje.

V avtomobilu je odprla svojo torbico, da bi se napudrala, toda opazila je v njej drobno pismo. Odprla je ovitek in čitala: »Lepi Loli, ki lajša ubogim gorje, za doto!« Zraven je ležal ček na bajno vsoto.

Lola je velela šoferju, naj obrne.

Avtomobil je zdrvel nazaj proti posestvu Fontaineuvovih. Vsa zardela je pritekla Lola v sobo, pokleknila poleg Clarlesa in ga vroče poljubila.

»Prinesla sem ti nazaj doto in sebe — za zmerom.«

IZJAVA

S tem opozarjamo vse imejitelje Singer šivalnih strojev, da ima tvrdka svoje mehanike, ki popravljajo stroje znamke Singer brezplačno na podlagi kuponov, izdanih pri tvrdki.

Naši mehaniki imajo pooblastila poleg slike in je kontrola mogoča, ako se jih legitimira.

To obvestilo izdajamo, da imejitelji Singer šivalnih strojev ne nasedajo raznim lažnim mehanikom, ki se izdajajo pod našim imenom, pokvarjajo stroje in povzročajo s tem, da zaračunavajo delavni čas, strankam nepotrebne stroške.

Prosimo, da vse takšne primere prijavite takoj policiji ali orožništvu.

Kdor nima še kupona za brezplačno popravilo Singer stroja, naj isto takoj zahteva od zastopnika ali v najbližji trgovini Singer.

Singer šivalni stroji d. d.

Ne bojte se zime!
Dobro oblečen človek je zaščiten proti mrazu. Naše nizke cene omogočajo vsakomur, da se dobro obleče.
Obiščite naše prodajalne
TIVAR OBLEKE

Dopisna šola
Nemščino, esperanto in slovenščino poučuje pismenim potom Jezikovna dopisna šola na Jesenicah (Gorenjsko). Učnina nizka.
Zahtevajte prospekt. Priložite znamko za odgovor.

Nepotrebnih dlačic
na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo Erbol-praška. — To sredstvo takoj odstrani dlačice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15·—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Izpadanje las in prhljaj
prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30·—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Dlake, cenj. dame!
na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.
»Venera« eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.
Naročite še danes lepo dišeči »Venera« eliksir, ne bo Vam žal.
Dobi se ali po pošti pošlje:
1 stekl. za Din 10·- (predplačilo), na povzetje 18·—, dve Din 28·—, tri Din 38·—.
COTIC RUDOLF, Ljubljana VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Din 1000·- plačam
ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih očes, bradavic, trde kože, bul itd.
Že dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. Franc Maček, čevljarna, Dol. Logatec.
Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10·- (predplačilo). Na povzetje Din 18·—, dva 28·—, tri Din 38·—.
RUDOLF COTIC, Ljubljana VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Izdaja za konzorcij »Družinskega tednika« K. Bratuša, novinar; urejuje in odgovarja Hugo Kern, novinar; tiska tiskarna Merkur d. d. v Ljubljani; za tiskarno odgovarja O. Mihalek, vsi v Ljubljani.